

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Muusmann, Carl.

Titel | Title:

Forfløjne Pile.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Emil Flensborgs Forlag, 1887

Fysiske størrelse | Physical extent:

120 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

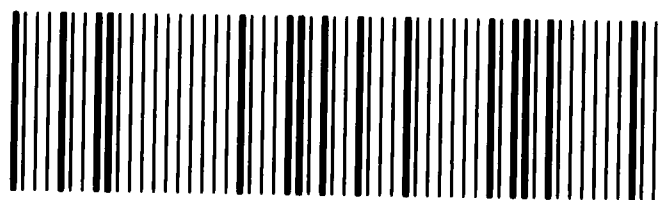
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

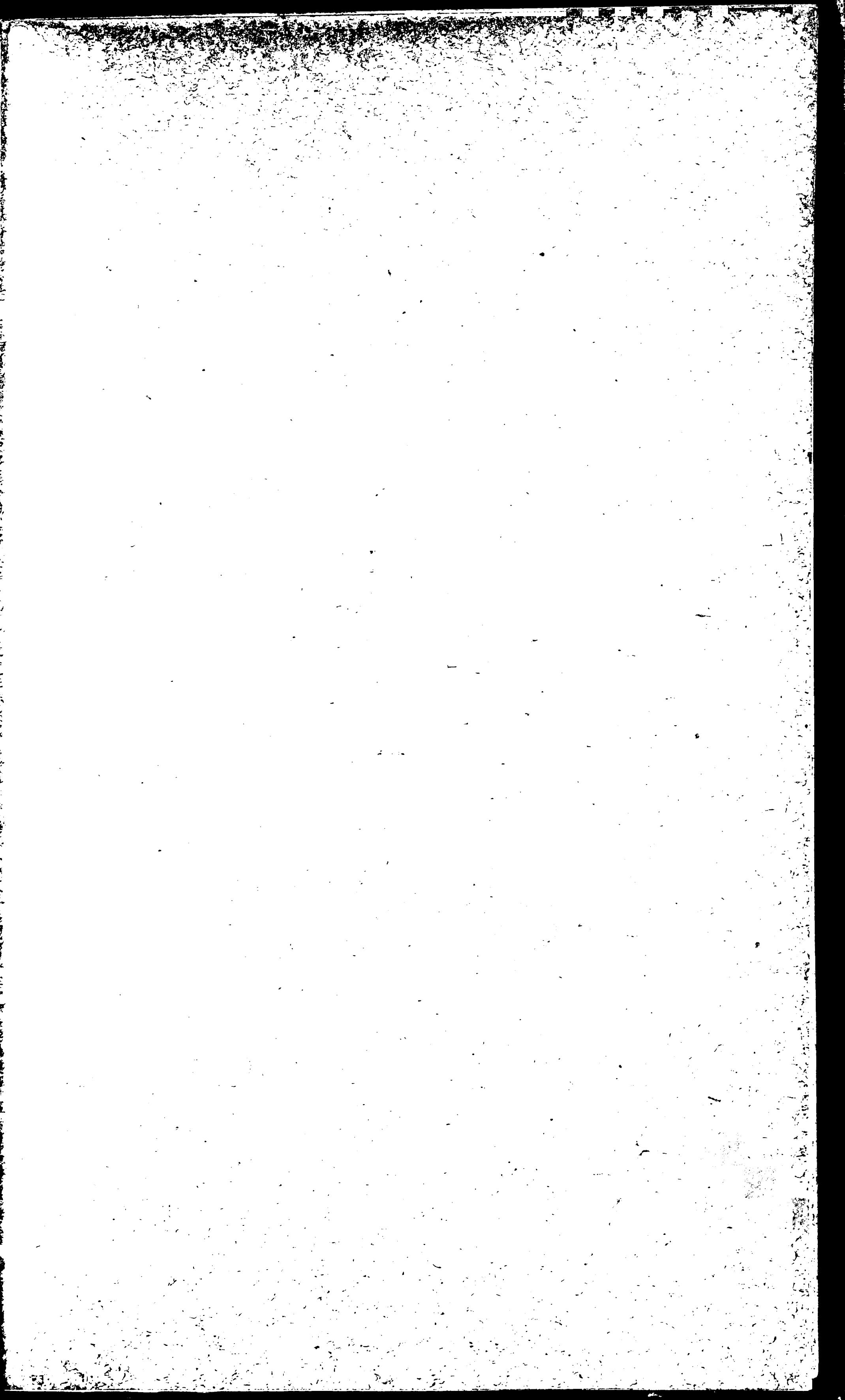
57-121-8

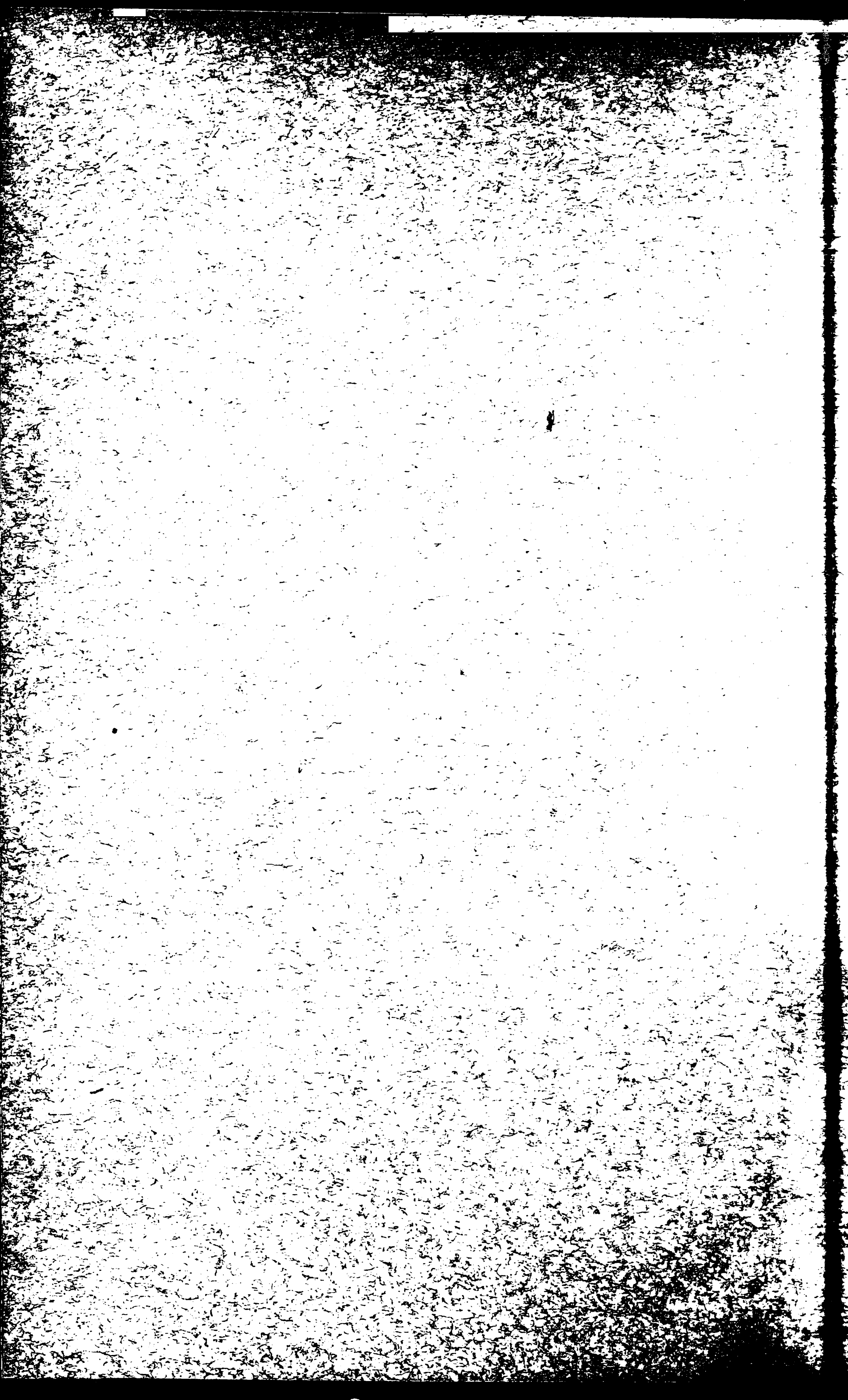
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023488168

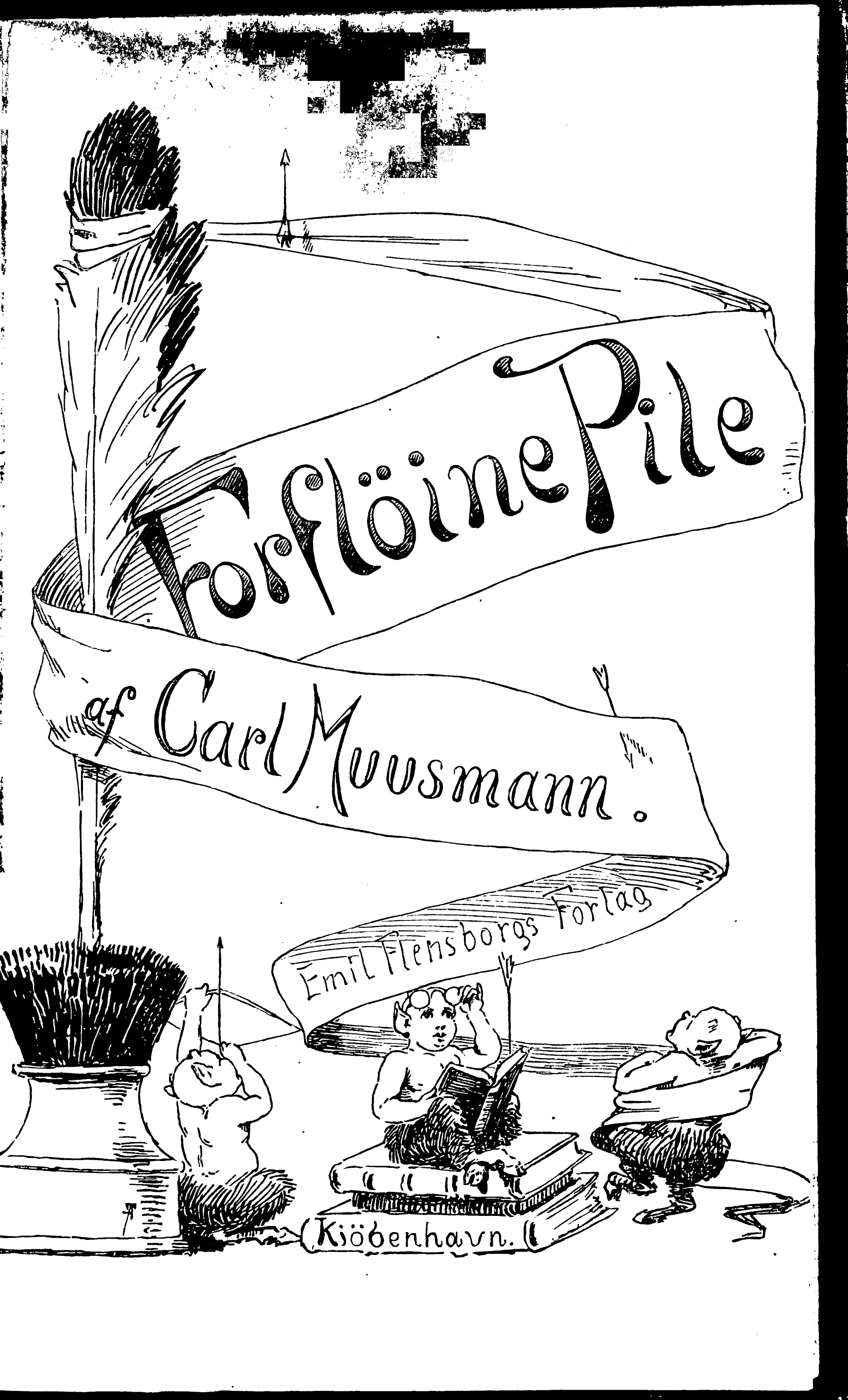

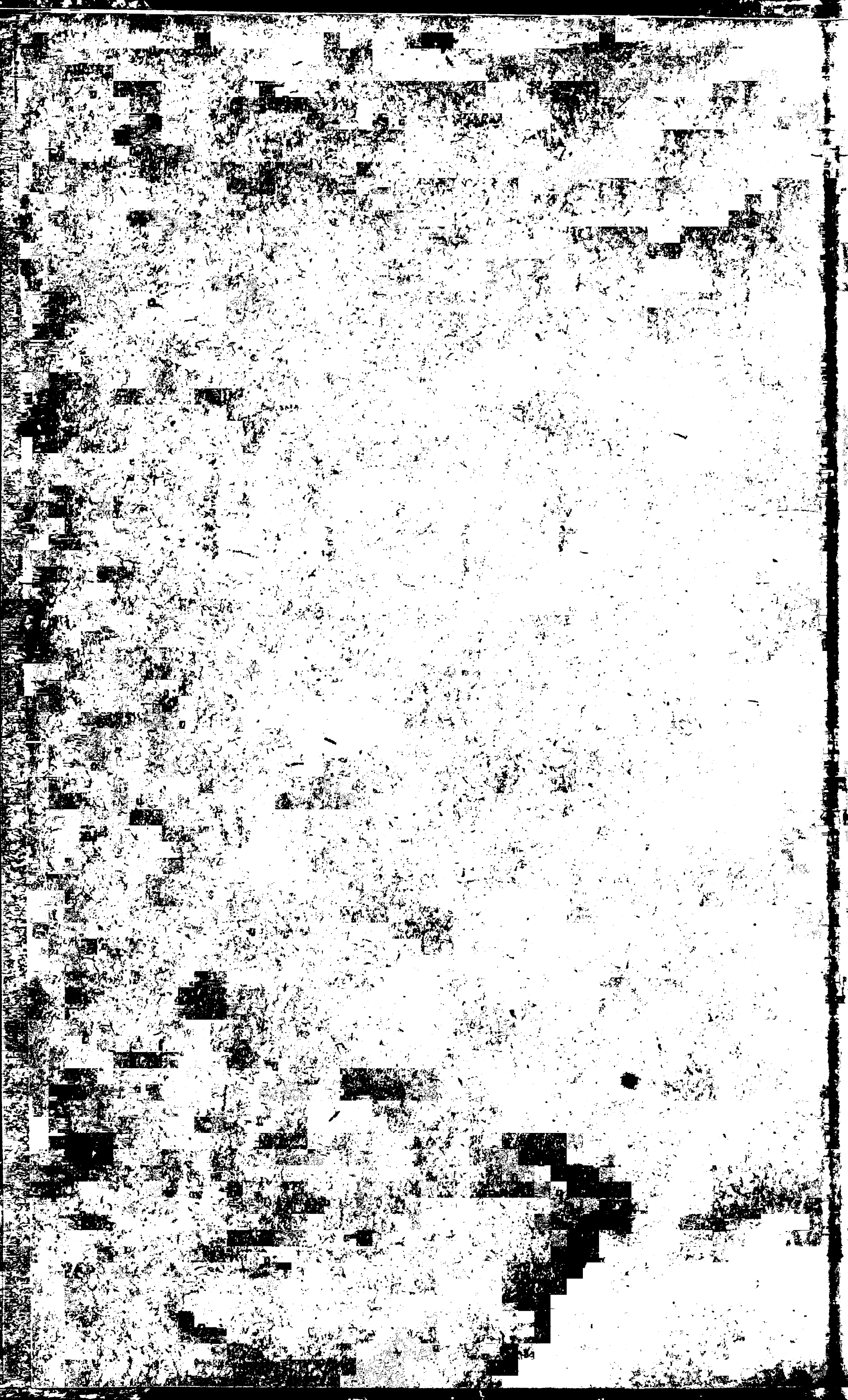
Trosflöjeme Pile

af Carl Muusmann.

Emil Flensborgs Forlag

Kjöbenhavn.

FORFLØJNE PILE.

AF

CARL MUUSMANN.

KJØBENHAVN.

EMIL FLENSBORGS FORLAG.

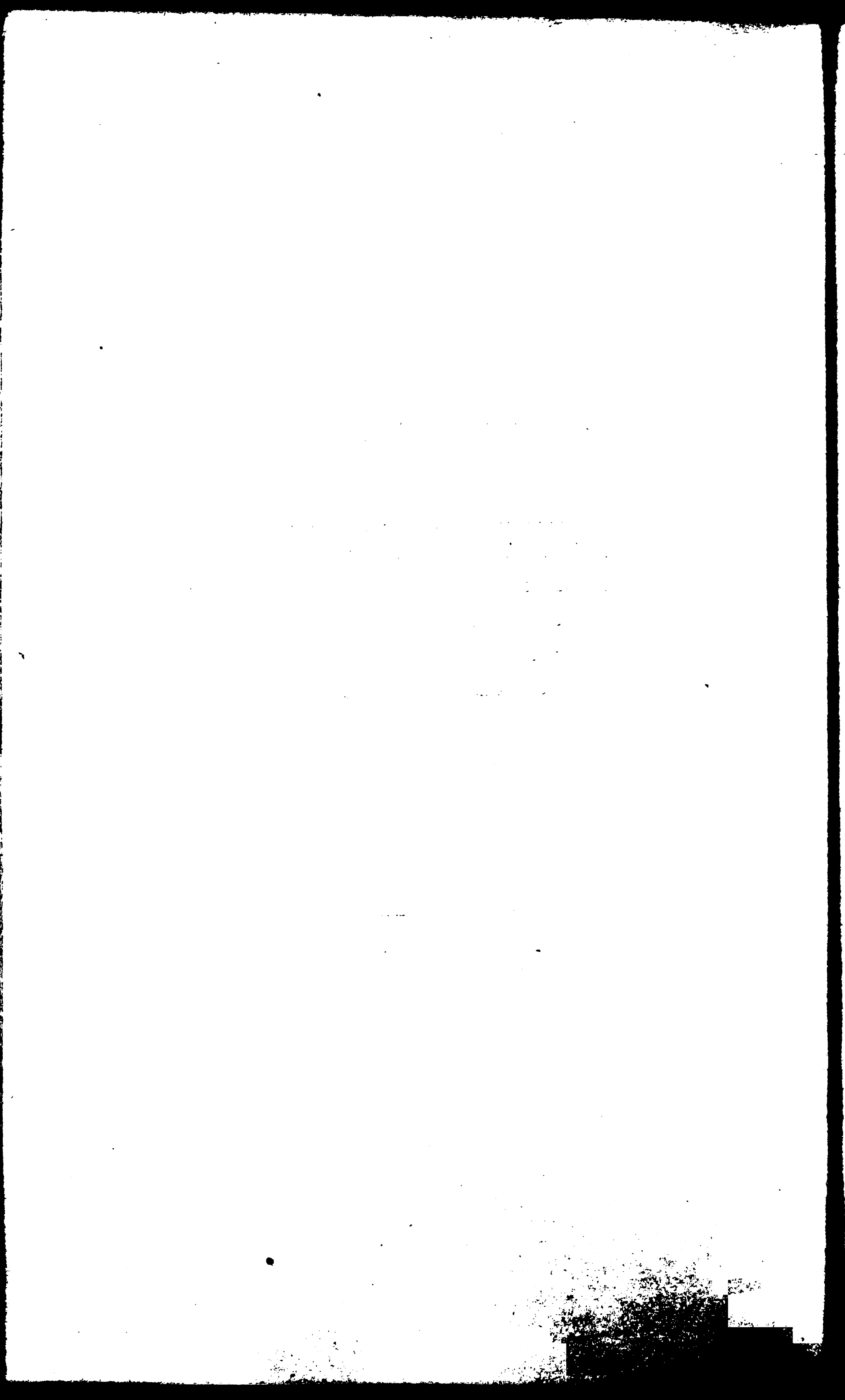
TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1887.

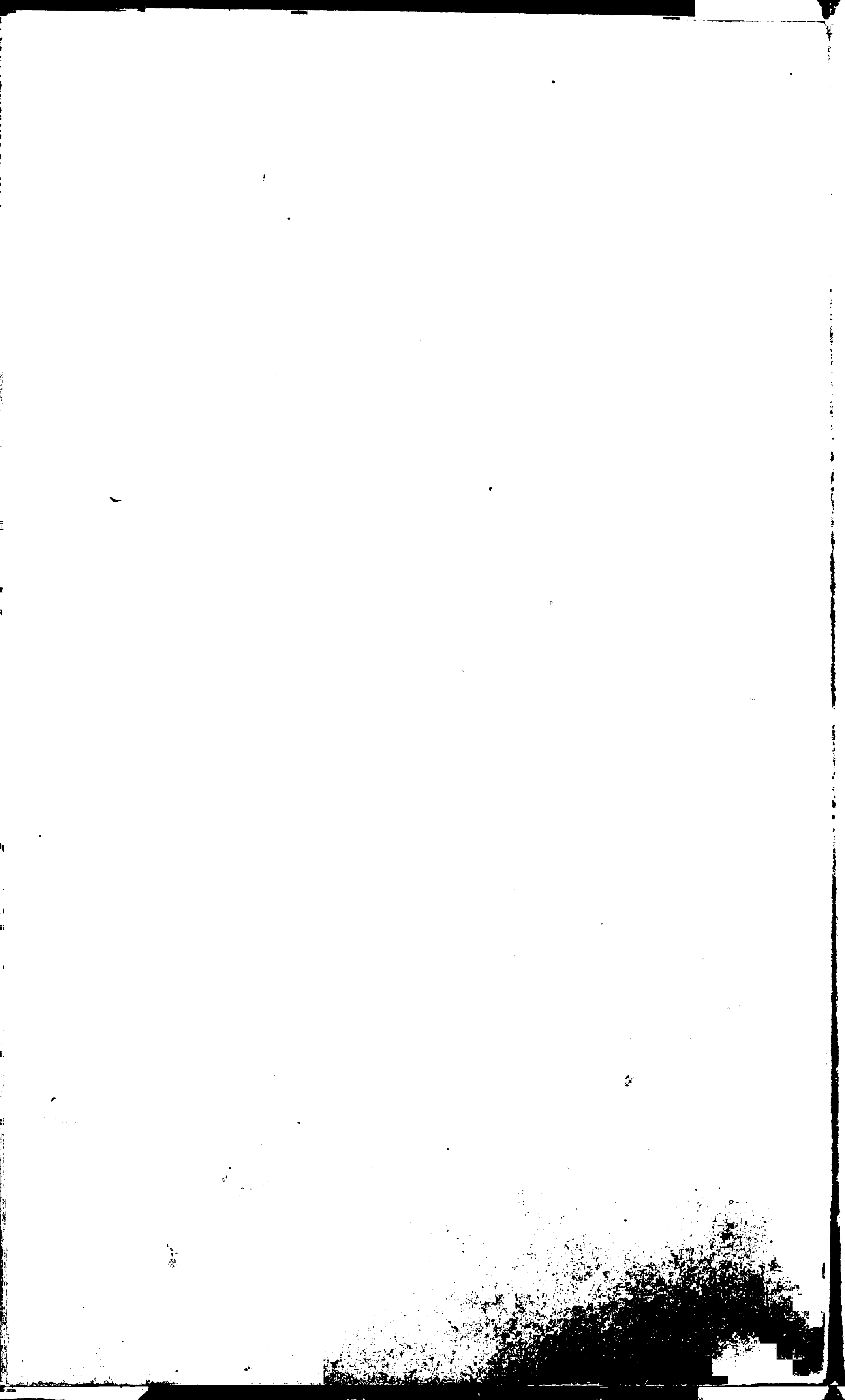

INDHOLD.

1. Breve fra Krigsskuepladsen.
 2. Min første Undervisningstime.
 3. Cerberus.
 4. Ved Examensbordet.
 5. Anders Alt.
 6. Af en Journalists Dagbog.
 7. Rektorens Straf.
 8. Min Brevkasse.
-

BREVE FRA KRIGSSKUEPLADSEN.

Da mine Saaler kun var et Hul og Blækhuset mit eneste Bohave, ansaa jeg det for Tidspunktet til at se mig om efter en Beskjæftigelse.

Krigen rasede i Sydevropa, og da mine Kreditorer flaaede i mig værre end Hedninger, meldte jeg mig som Krigskorrespondent til det illustrerede Blad «Trompeten».

Redaktøren modtog mig velvilligt. Da mit prunkløse Udseende gav Haab om, at jeg ikke var forvænt og kunde slaa mig igjennem med rimelige Rejseomkostninger, slog han til.

— »De kan naturligvis ogsaa tegne?« spurgte han.

— »Hva'behager?« sagde jeg for at vinde Tid til at lave en lille Løgn.

— »De kan naturligvis tegne?« gjentog han.

— »Naa, tegne? — tegne! Min Broder har ligget et helt Aar ved Skagen og malet

alle de Tosse-Aner, Blinde-Bertler, Halte-Siner og Døve-Dorther, der findes i hele Fiskerlejet, og jeg skulde ikke kunne tegne?»

— »Ja, jeg spørger jo bare om det!«

— »Værsaaartig.«

— »*Bien*, saa rejser De i Aften?»

— »Ja, Hr. Redaktør. Skulde jeg omkomme, beder jeg Dem undskylde, at jeg ikke skriver mere.«

Han trykkede rørt min Haand og skjulte en Taare.

Da jeg gik ned ad Trappen, følte jeg mig lidt beklemmt. Jeg havde aldrig kunnet tegne andet end Profiler uden nogensinde at være kommen til Baghovedet, og hvad specielt mit Kjendskab til Krigsbilleder angik, indskrænkede det sig til at sætte Skjæg og Næseklemmer paa Niels Juel, Tordenskjold, Kristian den fjerde og andre Helte, som tilfældig vare faldne mig i Hænderne paa Svovlstikæsker, men det med Broderen var sandt.

Dog, der var ingen Tid til Skrupler.

Efter at have tilbragt et Par Timer med

at pakke nogle Flipper og en Tandbørste ind, begav jeg mig til Banegaarden.

Ved Frederiksberg blussede jeg af Kamp-iver og Lyst til Eventyr; ved Glostrup randt mig mit Barndomshjem i Hu; ved Hedehusene tænkte jeg paa mine nedbøjede Forældre, og i Roskilde drev Hjemveen mig tilbage til Kjøbenhavn.

Jeg stod igjen paa Banegaarden.

Jeg følte et ukjendt Velvære ved atter at være kommen hjem og erindrede igjen hvert Hus, hvert Træ. Alt var, som da jeg havde forladt det.

Jeg lukkede mig inde paa mit Værelse. I otte Dage turde jeg ikke vove mig ud; paa den niende listede jeg mig afsted for at købe de sidste Aviser og tre tyrkiske Frimærker. Jeg udarbejdede en glødende Korrespondance, puttede den i en Konvolut, satte Frimærkerne paa og sneg mig om Natten til at kaste den i Redaktionens Brevkasse. Om Søndagen havde jeg den Tilfredsstillelse at læse i »Trompeten« :

»Fra vor specielle Korrespondent have

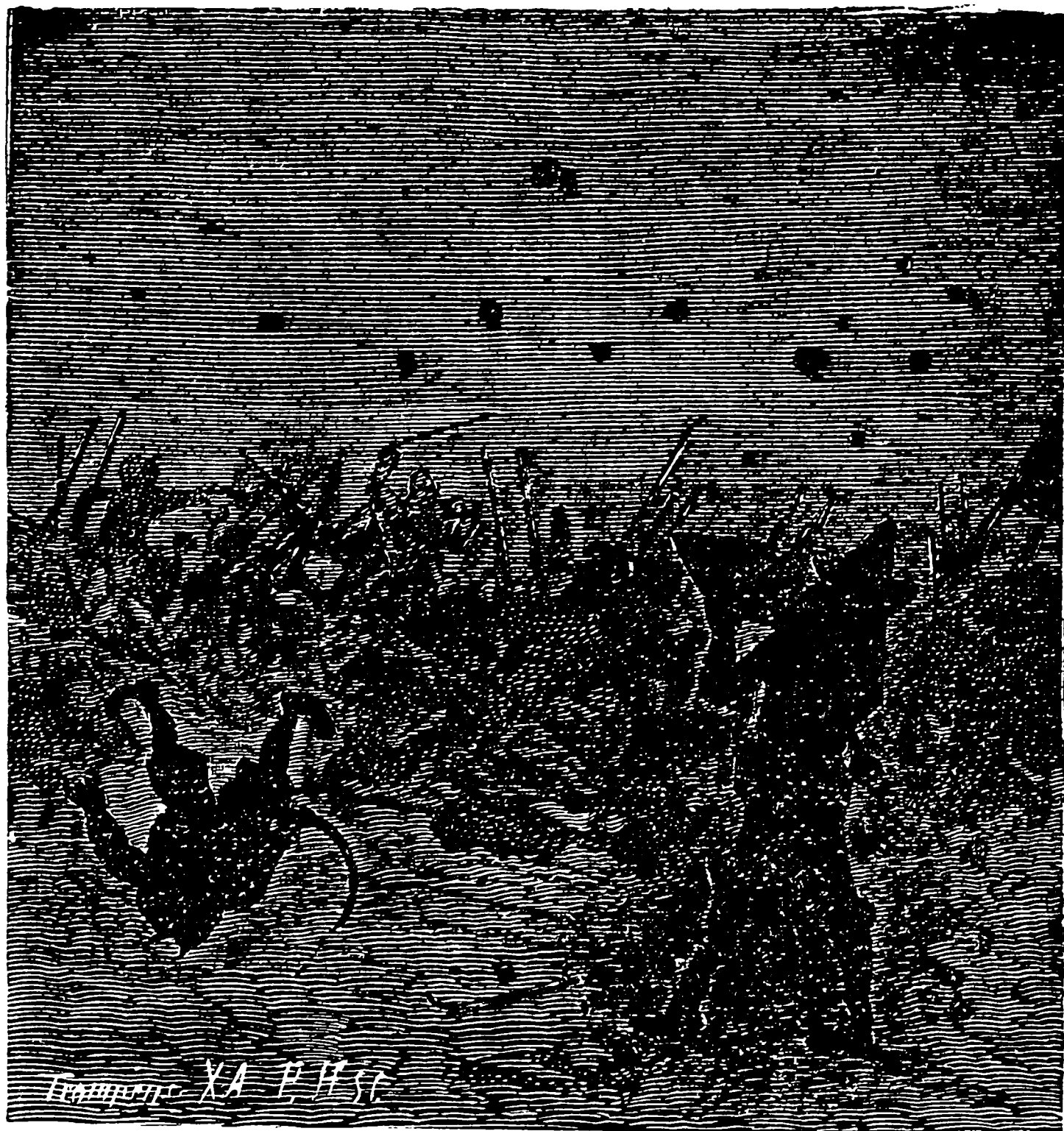
vi modtaget følgende livfulde Skildring af den nylig stedfundne Kamp:

. . . . Da vi marscherede ind mellem Højene, lød der pludselig vilde Krigsskrig rundt om os; Fjenderne myldrede op af Jorden; Sværdene blinkede, og Kuglernes dumpe Lyd, naar de sloge gennem Hjerne-kasserne, blandede sig med de saaredes Stønnen og de alvorsfulde Kommandoraab.

Kampen rasede. Vore Tropper kjæmpede som Løver. Endnu kun et Øjeblik lyste Dagens Fakkell, da slukkedes den pludselig. Den sidste glødende Kant forsvandt under Horizonten, og som altid i disse sydlige Lande indtraadte Natten med et Slag.

Men i den rasende Kamp, ændsede man intet. Blodtørstig dirrede Klingen af Begjær efter Offre i de ophidsede Kjæmperes Haand, og der paafulgte en Scene saa frygtelig, at min Pen ikke formaaer at skildre den. Venner myrdede Venner i det vilde Kaos. Rædsomt lød Skrig og Vaanden i Natten, der tættere og tættere sænkede sit Slør. Snart var Luften som Beg, alt omsluttet af et tykt, uigjennembrængeligt Mørke, som intet menneskeligt Øje

formaaede at gennemskue. Man saa ikke mere, man anede kun det forfærdelige, det umenneskelige Blodbad.

Det natlige Blodbad.

Oh! Du det 19de Aarhundredes Civilisation, hvor er Du dog bund raadden! Vi hid-sætte her et Billede af det frygtelige Optrin optaget paa Stedet.

Paa Gadehjørnerne reklamerede »Trompeten« paa store Plakater for sine interessante Illustrationer fra Krigen og optrykkede Stykker af Korrespondancen.

Læserne stirrede sig blinde baade ved Solbrændere og patenterede Gasblus for at opdage et Glimt af den rædsomme Episode; men de endte med at erkjende Illustrationens Fortræffelighed; noget saa haabløst uigjennemtrængeligt havde de aldrig set.

Jeg gned mig fornøjet i Hænderne.

Der gik atter en otte Dages Tid, i hvilken jeg holdt Stuearrest.

Der kom Telegram om, at General Guardo var dræbt.

Det var et storartet Effektnummer. Nekrologer var just min Specialitet. Men jeg var rædsomt i Vinden med Billedet. Jeg sneg mig i ubestemt Haab om at finde en Udvej ned paa Gaden.

Pludselig stod jeg Ansigt til Ansigt med min Redaktør. Der var intet Haab om at smutte ind i en Port, jeg saa' derfor ligeud og gik rask paa. Idet jeg passerede forbi ham, fixerede han mig, greb mig i Frakken

og sagde med indeklemmt Rasen: »De er en Skurk!«

Jeg følte mig lettet over denne forholdsvis venlige Modtagelse og tog ham, trods hans Modstand, under Armen. Man saa' mig ivrig forklare og demonstrere.

Jeg havde en ny Plan færdig i Hovedet.

Vi gik op paa Redaktionskontoret. Vi rodede op i nogle gamle Billeder og fandt en Episode af Kjøge Landeværns Kamp, fremstillende en Officer, der saaret styrter af Hesten. Vi fik Pladen frem, Træskæreren blev kaldt op, og efter en Times Forløb vare Chakoterne lavede til Turbaner, Smørstikkerne til Krumsabler og et Par Bjerge anbragte i Baggrunden. Et vellykket Regnvejr anbragtes over det hele for at skjule de yderligere Mangler, og støttet af min Text, der bar Selvoplevelsens Præg, gjorde Billedet sig fortræffelig.

— »Nu gjælder det bare om at faae lavet lidt Text. Hvormeget kan De tage, Mortensen?« Mortensen var Faktoren. Han tyggede lidt paa Spidsen af sin korte Pibe, som i Mands Minde aldrig var set udenfor

hans Mund og mente, at der højst var Plads til hundrede Linier.

»Vil De saa skrive halvandet hundrede, de kan nok glide ned.«

General Guardos rædsomme Endeligt.

Siddende i Skjorteærmer sølede jeg mig i Krigsrædsler og fik snart det hele færdigt. Et Brudstykke lød saaledes:

— » . . . Han var en Mand.

Jeg husker ham endnu Dagen før Kampen; rolig stod han i sin Teltdør og saa' ud over Sletten — i Dag et smilende Landskab, i Morgen, en blodig Valplads.

Jeg gik hen til ham.

Hans Legeme var Jern i Staal, hans Røst var Malm mod Malm. Og dog var han aandrig, der var Gnister i Flinten. Han sagde lidt bittert: »I Herrer af Pressen skrive i lange Artikler om det, hvorover vi slaas; vi Soldater slaas i blodige Slag om det, hvorom I skrive.« Der blev en Pavse, som altid efter disse slaaende Aandrigheder, der hæmme Konversationen, fordi de lader den anden Part forstumme.

— »Og dog,« sagde jeg efterat have sundet mig, »er det Journalistens Pen, der fletter Laurbærkrandsen om Heltens Isse. Gjennem hans Øje se de Tusinde Øjne, der læse ham. Han er det store Publikums legemliggjorte Retfærdighed.«

— »Og som den vejer han iblinde med Bind for Øjnene.

— »Hvorigjennem dog Tusinde se!«

Vi pustede begge en Stund, lidt efter sagde han: »Det har frosset i Nat!«

— »Otte Grader,« sagde jeg.

Han betragtede mig smilende med sine gennemtrængende graa Øjne, saa sagde han rolig:

— »Nil!«

Jeg erfarede senere, han havde haft Ret.

Der forekommer mig at ligge en Karakteristik i dette lille Træk. Han, som i Hovedet tumlede med stolte Planer og vældige Troppemasser, han havde lagt Mærke til denne Ubetydelighed.

Nu er han Lig.

Hans fnysende Ganger afkastede sin dyrebare Byrde, og Valens sorte Ravne kredse med gridske Skrig om Heltens afsjælede Legeme«

Dagen efter at Numeret var udkommet, kom der Telegram, at General Guardo slet ikke var død, og at hans Hær rykkede frem; han havde tværtimod slaaet General Ponia-snotsky, der var omkommen i Kampen.

Redaktøren var rasende.

Efter mit Raad udsendte vi Løbeseidler til Abonnenterne saalydende:

»Ved en utilgivelig Fejltagelse fra Sættens Side er der i det sidste Numer ved en Trykfejl kommen til at staa »General Guardo« i Stedet for »Poniasnotsky«, hvilket vi venligst bede vore Læsere undskylde. Det skal stedse være vort Formaal at holde vore ærede Abonnenter i Kundskab om Begivenhederne paa Krigsskuepladsen.

Red. af »Trompeten.

Jeg begyndte at blive urolig for Fremtiden.

Imidlertid indløb der et Telegram, som meddelte, at en Del fremmede vare blevne myrdede, og at adskillige Korrespondenter havde mistet Livet.

Jeg greb min Onkels Portræt, som stod foran mig, og det viste sig, at selv den mindste Færdighed kan komme til Nytte.

Jeg forsynede ham ved min opnaaede Virtuositet med tre store Skjæg og et Par Næseklemmer og styrtede op paa Kontoret.

I næste Numer af Bladet prangede han ukjendelig for sig selv, i stort Format paa Forsiden.

Den myrdede Korrespondent.

Samtidig skrev jeg følgende under min dyrebare Slægtning: »Ad Omveje have vi erfaret, at vor højtskattede Medarbejder, hvis

interessante Breve fra Krigsskuepladsen vore Abonnenter have glædet sig over, paa den lumpneste Maade er bragt af Dage. Maaske har han af Iver for at behage vore Læsere været for dristig, skjønt vi ofte i vore Breve med Beundring have advaret ham; men at det skulde ende saaledes, havde ingen af os anet, og det er med oprigtig Sorg, vi nedskrive disse Linjer og sætte ham det Minde, han har fortjent trods nogen. Hans Ansigt var kjækt, hans Mod var stort. Han var elsket af mange, beundret af flere, begrædt af alle. (Ikke-Abonnenter kunne købe dette Numer for 20 Øre.) Hans Fødested er os ubekjendt; hans Dødsdag har Skjæbnen hyllet i Mørke. Han staar som en uløst Gaade. Red.

Jeg morede mig over den forblommede Sandhedsantydning i sidste Linie. Vi modtog talrige Kondolationer og en anonym Ynder af Bladet sendte os et Pengebeløb til Bestridelsen af Omkostninger ved at finde Liget og føre det hjem. Abonnementsprotokollen blev dobbelt saa tyk. Vi havde bragt tre opsigtsvækkende Billeder fra Krigsskue-

pladsen til Ærgrelse for vore Konkurrenter, hvis Illustrationer endnu ikke vare komne ud af Trykken.

Vore Korrespondancer havde nu faaet en naturlig Afslutning.

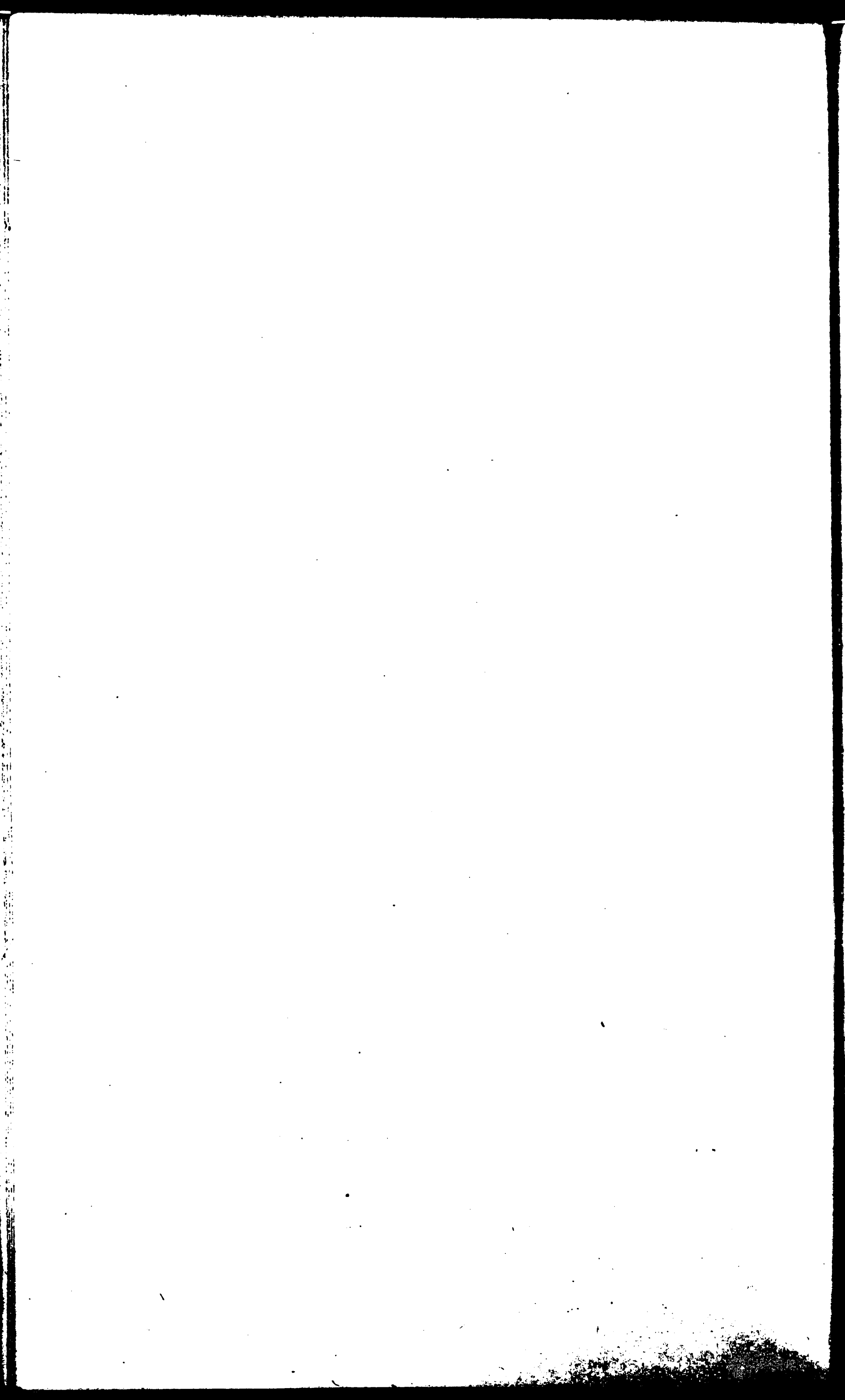
Da jeg vilde anbefale mig til Redaktøren, slog han mig paa Skuldren og sagde: »De har Forretningstalent, jeg tilbyder Dem en fast Ansættelse ved Bladet.

— »Mange Tak.«

Saa spiste vi til Middag for Begravelsespen-
gene.

Jeg kom snart til Hægterne. Den, der skriver disse Linier, har igjen faaet Saaler i Støvlerne, og paa Møblementet er der ingenting at udsætte.

MIN FØRSTE UNDERVISNINGSTIME.

Da jeg kom hjem, laa der Brev til mig.
Jeg aabnede det og læste:

Kjære Ven!

Jeg har været til Bal hele Natten mit Hoved værker under Tømmermændenes Hammerslag jeg græder sorte Taarer og nyser Blæk i den Grad har Støvet samlet sig i min Organisme det vil være mig umuligt i Formiddag at befrugte nogen Elevs Hjernekasse min egen er aldeles tom Du maa læse min Time fra 11—12 eller skaffe en anden.

Din forsvirede Ven

Otto Krag.

P. S. ;? , , . fordel selv disse Interpunktionstegn, dersom det støder dig at de mangle.

O. K.

Klokken var $10^{3/4}$; der var ikke nogen Tid at spille.

Jeg kastede et Blik i Spejlet og rynkede Øjenbrynene, og da jeg fandt mit Aasyn tilstrækkelig imponerende til at turde binde an med en Drengeklasse i en københavnsk Skole, skyndte jeg mig af Sted.

Paa Vejen spekulerede jeg over, hvad Fag min Ven egentlig informerede i. Mine elementære Kundskaber vare just ikke blevne forøgede i den Tid, jeg havde været Student; Historie var vel det, jeg bedst kunde klare mig i, og nu forekom det mig ogsaa, at min Ven havde fortalt mig, at han underviste i dette Fag.

Da jeg naaede Skolen, var jeg med den Evne, man i Reglen har til at forestille sig det, man ønsker, fuldstændig paa det rene med, at jeg skulde give min første Time i Historie.

Drengene foer omkring paa Gangene; skreg, raabte og rutschede ned ad Trappegænderne. Alle kiggede de paa mig, puffede til hinanden og fniste, medens de opkastede

alle Slags Gisninger med Hensyn til min Person.

Jeg spurgte efter Inspektøren; han var ude paa Legepladsen, højrøstet optaget af at »lade Fanden frisere sig, om ikke et Par smaa Syndere fik Klø, dersom der var noget i Vejen med dem igjen i Morgen.«

Da han var færdig, præsenterede jeg mig for ham.

Det var en stor Karl paa tre Alen med et rødt, arrigt Ansigt. Han saa' bistert paa mig, maalte mig med et inkvisitorisk Blik fra Isse til Hæl og bød mig vente et Øjeblik.

Klokken ringede.

I tæt Skare strømmede Drengene til Indgangsdøren, huggede og puffede, skreg, raabte og stødte hinanden med Albuerne i Maven.

Omsider slap de alle igjennem.

Jeg fulgte med Inspektøren op gennem de lange Gange. Ud gennem hver aabentstaaende Dør summede det som fra en Bikube. Inspektøren standsede ved hver, slog med sin Stok i Gulvet og raabte: »Vil I sidde stille, I Satans Unger!« hvorefter Tavsheden

for en kort Stund sænkede sig over den larvende Forsamling.

Endelig naaede vi min Klasse.

En Mængde smaa Fyre, der sad eller laa paa Bænkene, fløj op som Fluer i et Glas, da vi traadte ind. Efter at have sagt mig Klassens Navn, forlod Inspektøren mig, dog først efter at have vist sit milde Ansigt *da capo* gennem Kighullet i Døren.

Jeg besteg Kathederet og kastede fra mit ophøjede Sæde et Blik ud over Mængden.

De sad alle ganske stille.

Jeg var tilfreds og følte mig tilstrækkelig sikker paa mig selv. Jeg mærkede, at det trak i Mundvigerne; der ligger for de fleste unge Mennesker noget overordentlig komisk i, at man viser dem absolut Respekt. Helst havde jeg begyndt at holde lidt Løjer med dem; men ihukommende min Lærervirksomhed, under hvilken det ikke gik an at destillere Respekten, aabnede jeg alvorsfuld Protokollen, og sagde:

»Naa, hvad har I saa i Historie?«

Duxen, en lille bleg Fyr med et paa en Gang overlegent og sledsk Udtryk, der baade

betegnede Læsehesten og Karakterkrysteren i ham, krøb ud fra sin Plads paa Bænken, og medens han gik op mod mig, fremsagde han i en snøvlende Embedstone:

— »Vi har fra øverst Side 107 til — en endnu mere gridsk og blodtørstig . . .«

Under denne Besked var han naaet op til Kathederet og havde lagt en Naturhistorie foran mig.

Indtrykket var overvældende.

Jeg huskede pludselig Examinators og Censorernes forskrækkede Ansigter, da jeg til Examen ikke kunde kjende en Svømmefugl fra en Vadeditto, og nu skulde jeg selv være Lærer.

— »Naa, det er Naturhistorie!« sagde jeg lidt forbløffet; men da jeg mærkede de forbavsede Blikke, der rettedes mod mig, gjentog jeg i en let, overlegen Tone:

»Naa, det er Naturhistorie!« som om jeg mit hele Liv ikke havde beskjæftiget mig med andet.

I mit stille Sind havde jeg imidlertid opgivet enhver Tanke om egentlig Examination

og spekulerede kun paa, hvorledes jeg skulde redde Situationen.

Heldigvis huskede jeg en Vending, som jeg undertiden havde hørt Lærerne bruge, naar de vikarierede i en andens Fag:

— »I kan tage den samme Lektie om til i Morgen, saa kan Hr. Krag selv høre jer i den; imidlertid kan vi bruge Timen til at høre jer lidt omkring i det, I tidligere har læst.«

Det gik pludselig op for mig, hvor praktisk denne Fremgangsmaade var, man behøvede jo blot at spørge om det, man selv vidste.

»Har I ingen Præparater?« spurgte jeg.

— »Jo!« lød det i Kor, og alle Hænder pegede hen i et Hjørne af Klassen, hvor der stod et Skab med dobbelte Glasdøre.

Jeg mønstrede opmærksomt disse Repræsentanter for Dyreverdenen og maatte udbryde med Goethe:

Die Natur ist uendlich reich . . .

Thi jeg kjendte ikke en eneste af disse kamferduftende Fjerbunker paa Rov-, Klatre- og Gud véd hvad for Fødder, eller af de halvt

opløste Kjødlegemer, der som Madding paa Snøre hang og vuggede i en Traad i det raaddengule Spiritus.

Endelig standsede mit Blik ved en Ugle, dens Navn kjendte jeg i det mindste og erindrede med Stolthed, at den havde en Vende-
taa. Jeg tog den ud af Skabet, placerede den paa Kathederet, og Examinationen begyndte.

— »Kan du sige mig, lille Ven, hvad kalder man det?«

— »Fjer!«

— »Ganske rigtig, de gjør samme Nytte, som hvad hos Pattedyrene?«

— »Haarene!«

— »Aldeles rigtig. Vidste I andre det? Hvad Farve har saa Fjerene?«

— »De er brune!«

— »Er de helt brune?«

— »Næ-h!«

— »Hvorledes se de da ud?«

— »De ere ogsaa sorte.«

— »Naa, Uglerne have altsaa prunkløse Fjer, og hvorfor? Fordi det er Nat — Nat . . . ?

— »Naturligt!«

— »Aa, ja, det kan man jo nok sige, men jeg mente, fordi det er Nat — Natfu...?»

— »Natfugle!«

— »Det er fuldstændig rigtigt, Ug.«

Jeg havde regnet ret, denne Anerkjendelse af deres Dygtighed fremkaldte en Vexelvirkning, saa at ogsaa de troede, at den fandtes hos mig. Vi kom dybere og dybere ind i Examinationen, forlængst glemte Brokker dukkede op i min Hukommelse og blev altsammen vævet ind i dette Anskuelsesbillede, jeg var i Færd med at male. Alt blev undersøgt paa det nøjeste, Stumper af Anekdoter og Myther, der angik det udstoppede Uhyre foran mig, blev gravet op, og jeg nægtede mig ikke en Gang Brandere.

Jeg generer mig for at betro Papiret nogen af dem, og dog ærgrede det mig, medens de andre pligtskyldigst lo af fuld Hals, at se den lille visne Dux sidde ubevægelig uden at fortrække en Mine.

Han var ellers den eneste, der undertiden kunde faa et »Ug«, da min Ven, der rimeligvis lige akkurat kunde det, der forlangtes, helst, som jeg saa' i Protokollen, gav Mellem-

karakterer. I Dag stod Kursen paa Sextaller imidlertid ikke højt.

Jeg var ikke rigtig dristig ved at tage ham op, skjønt et »Ug« maaske kunde have haft oplivende Virkning paa ham.

Examinationen gik videre, bugnende af Overflod paa Stof.

Jeg begyndte at føle mig, jeg indsaa', at jeg virkelig havde en Del naturhistoriske Kundskaber, men var bleven miskjendt; jeg havde ubetinget Talent for Lærervirksomhed, jeg kunde jo se, hvor interesserede de smaa vare i denne nye Undervisningsmetode. Det kommer dog ikke an paa Kundskaberne, men paa Maaden for en Lærer. Jeg er vis paa, at de Censorer, der sad saa overlegent, dengang jeg blev examineret, ikke kunde mere end jeg og ikke kunde have klaret sig saa godt her.

Bravournummeret var Vendetaaen.

Imidlertid klemte den saa fast om sin Trægren, at jeg begyndte at frygte for, at jeg havde taget fejl.

Jeg blev lidt usikker.

Resten af min Selvtillid forsvandt, da jeg saa' den lille sidde som et levende Spørgs-

maalstegn; min Tales Strøm flød langsommere, og min formentlige Bummert lamslog min forlorne Videnskabelighed, saa den faldt til Jorden.

Der blev en Pavse.

O, Rædsel! Den lille gulblege rejste sig og spurgte med et Smil, som det, der maa have bævet paa Sfinxens Mund, naar den forelagde Ofrene sine Gaader:

— »Hr. Lere, er det en Horn- eller en Slørugle?«

»Puh! Jeg følte mig som i russisk Dampbad. Alt kørte rundt for mig, og jeg mærkede Blodet steg mig til Hovedet.

Alles Øjne vogtede paa mig.

Skulde det Terræn, jeg møjsommeligt havde vundet Fod for Fod, fravristes mig ved et Spørgsmaal af saadan en lille, elendig Fyr.

Jeg lod Indignationens Gnist slaa ned i mig, og idet jeg lod min Befippelses Rødme optræde som Harmeblussen, slog jeg et dundrende Slag i Kathederet og mælte:

— »Hvor tør din lille, uforskammede Knægt vove at afbryde Undervisningen.

»Skal du gjøre dig vigtig paa dine Kam-

meraters Bekostning, fordi du véd noget mere end de?

Pas du dig selv, jeg skal nok afgjøre, hvad I skal kunne. og hvad ikke.

Sæt dig ned!«

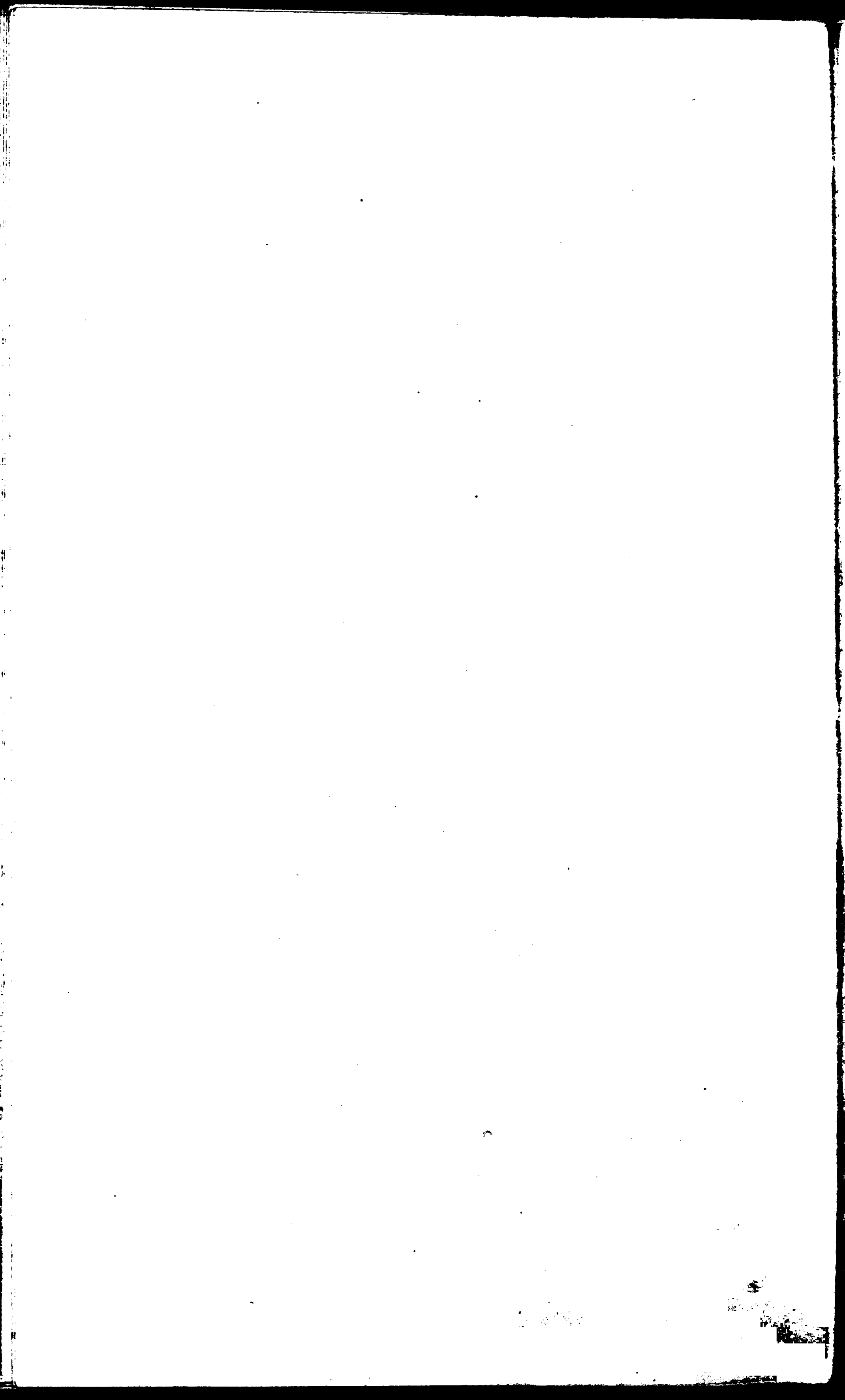
Den lille sank forskrækket om paa sin Plads, medens talrige, beundrende Blikke fulgte mig, der havde knækket denne af alle unge Studenterlærere frygtede Dux.

I det samme ringede Klokken.

Jeg tog min Hat og forlod Valpladsen som Situationens Herre.

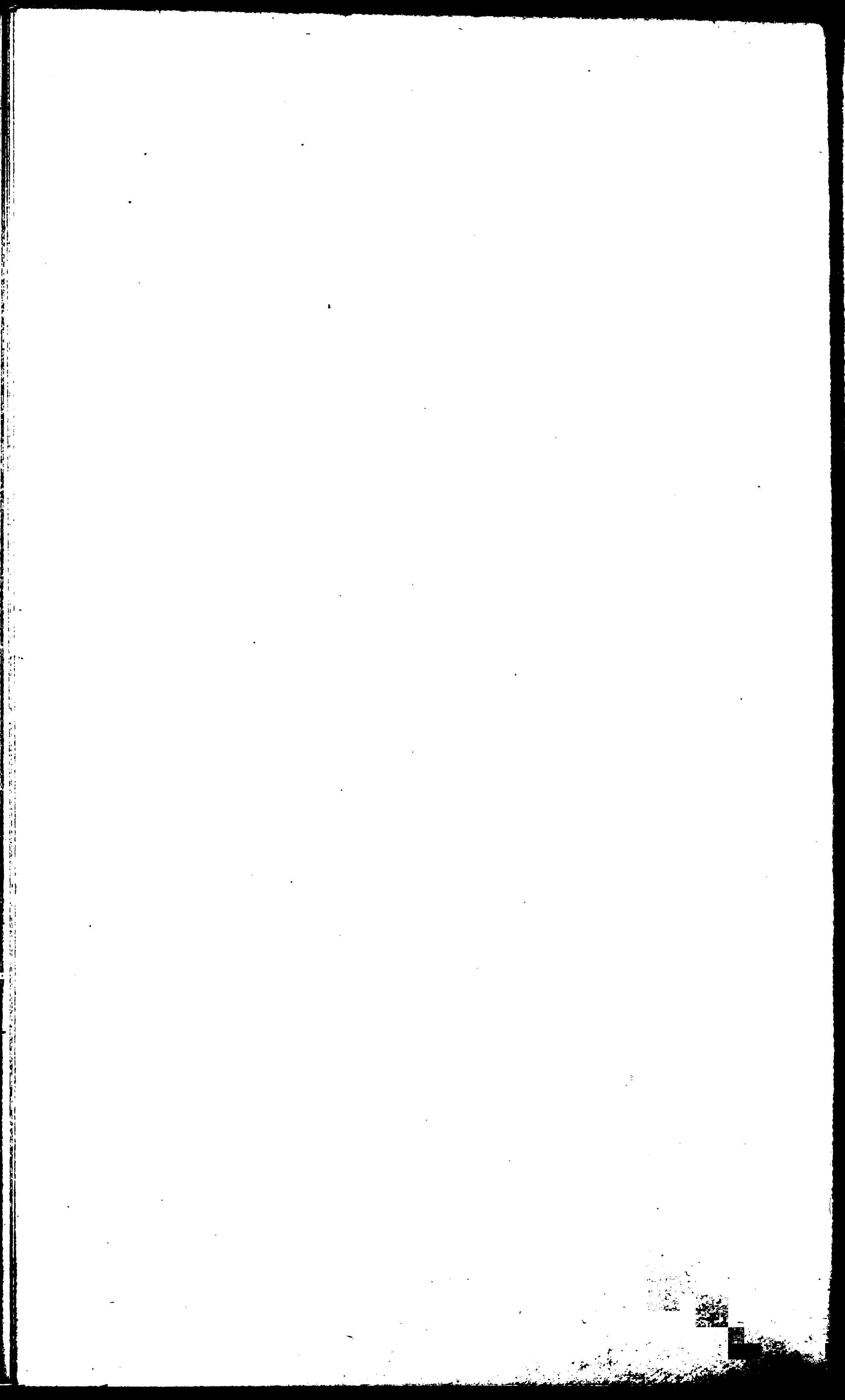
Paa Gangen mødte jeg Inspektøren. Han slog mig smilende paa Skulderen, da han saa' mit anstrængte Aasyn. Dog jeg følte, at jeg ikke trængte til hans Medlidenhed.

Naar jeg nu møder de smaa Fyre, hilse de altid saa venlig paa mig; det er Mindet om en knækket Fjende og en Række Ug'er.

CÉRBERUS.

3*

Der havde altid været god Søgning i den lille, lave Butik, hvor Klokken forskræmt halsede, hvergang Døren aabnedes, og Luften smagte syrlig af Læder og Sværte.

Allevegne hang der Støvler i alle Størrelser og Façonner; smalle, aristokratiske Fjederstøvler; klodsede, bredsnudede Ankelsko; tyk mavede, joviale Transtøvler med røde Kraver og lakerede Balsko, saa lette og springske, som kunde de have Lyst til at hoppe hen over Gulvet i sirlige Polkatrin.

Det var et helt Samfund med Stænder og Klasser; der var Hovmod og Forkuethed; Gemytlighed og Mismod; Koketteri og Vigtighed, som var det Mennesker med forskellige Livsstillingerens paatrykte Stempel.

Havde man lukket Døren og set sig et Par Gange om, kom Mester Gruth ind fra Værkstedet, børstede en Stol med Frakkeærmet og satte den med et høfligt Buk midt paa Gulvet.

Det var en lille Mand; Ansigtet var lidt rødt, Bakkenbarterne tætte og graasprængte og Læberne smalle. Han havde altid Tøfler paa, et grønt Klædesforklæde om Livet og en lille Kaskjet paa Hovedet.

Det var længe siden han etablerede sig i Gaden, og Aar ud og Aar ind havde han siddet og arbejdet i det lille, mørke Værksted eller ligget bøjet og maalt med sit lange Maal og sin gule Skydestok; snart en fin, lille Fod i kulørte Silkestrømper; snart en stor, klodset i hvide Uldsokker, og han tænkte paa Forskjellen; thi han var lidt af en Filosof, den gamle Skomager.

Men Tiderne forandrede sig; Klokken klingede sjældnere, Ansigtet blev lidt mere rødt og Haaret lidt hvidere.

Konkurrencen proklamerede sit Evangelium med kunstige Opstillinger bag oplyste Spejlglasruder, og de smaa Vinduer og den høje Stentrappe formaaede ikke at fængsle Publikums Opmærksomhed.

Konen skjældte og sagde: »Der var ingen Drift i ham.«

Han, som rolig var gleden gennem Livets Strøm, strammede sig op. Forandrede 3, 4 Gange om Dagen Opstillingerne af Sværteflaskerne og Støvlerne i Vinduet, men uden Held.

Han blev mere resigneret, mere filosofisk; studerede Menneskene paa deres Ringen, og kjendte paa Klokkens Lyd den iltre Rykker fra den stiltfærdige Kunde og den forknytte Tigger.

Til sidst var der kun én stor Kunde tilbage, det var den gamle Professor.

Han var Vanemenneske lige ud til Taaspidserne og kunde bedre have fundet paa at købe sin Hat hos en Isenkræmmer, end at bestille sine bredsnudede Støvler med flade Hæle hos nogen anden end Mester Gruth.

Den skikkelige Skomager klagede sin Nød for den gamle Kunstner. Denne lovede at interessere sig for ham, og da hans Egoisme pirrede til ham, skaffede han den forarmede Professionist en Ansættelse som Portner i sin Atelierbygning.

En skønne Dag lukkede saa den gamle Skomager med et Suk sin Forretning og flyttede hen i sin nye Lejlighed.

Trappen var stejl, Værelserne smaa, oppe under Loftet, og Indtægten lille, men sikker.

Der var en fem, sex Kunstnere; der havde Atelier i den lange, lave Bygning; Skomager Gruth gik dem alle til Haande; hentede Vand, fugtede Leret og fejede Gibsaffald ud; men for ham var der kun én Kunstner: den gamle Professor; de andre vare unge og havde hverken Navn eller Titler.

Den nye Stilling passede ham fortræffelig, han tridsede rundt med den korte Pibe i Munden, stod og drev lidt hos den ene, og slog en Passiar af hos den anden; saaledes en Sko og rettede en Hæl, tog lidt fat med, hvor det behøvedes, og havde Fornemmelsen af altid at være optaget.

Værdigheden kan lide Skaar ved Omgangen; men Genialiteten vinder snarere ved at række Haanden saa langt ned som mulig. Derfor udviklede der sig et Slags Fortrolighedsforhold mellem de to gamle.

Professoren havde kun én Interesse, sin Kunst, og medens han stod og arbejdede, tog han intet Hensyn til sine Omgivelsers Kvalifikationer, han ønskede kun at udøse sit

Hjærte uden Modsigelse. Og Gruth lyttede begjærlig og beundrende, naar Professoren gav sin Ærgrelse Luft over Antikens Forfald, de yngres Spark til Stil og Skole og den franske Paavirkning.

Skomager Gruths filosofiske Temperament var godt anlagt for Kunstforstand; han følte sig smigret over Professorens Meddelsomhed og tilegnede sig efterhaanden en vis ydre Overlegenhed. Han lagde sig efter at sige »vi«, naar han fortalte en Journalist, hvad Professoren arbejdede paa, omtalte yngre Kunstnere medlidende og protegerende og slog om sig med kunstkritiske Udtryk som »dødt«, »kjedeligt« og »tungt«. Professoren, der morede sig over Gruths Iver og Vaagen over Atelieret, kaldte ham »Cerberus«.

Den gamle Skomager vidste ikke, hvad Navnet skulde sige; men han var stolt deraf og lød det gjerne.

Filosofer komme sjelden godt ud af det med deres Koner. Ogsaa Gruth fandt en stille Fornøjelse i at sætte sin Kones Hidsighed paa Prøve og pirre ved Skinsygens Byld. I Værelserne over Atelieret havde Fjælene

forskudt sig i Gulvet, og Lyset slog op i Stri-ber i de halvmørke Stuer. Naar Professoren havde Model, og yppige Kvindeformer blottede sig i plastiske Stillinger, sad den lille Mand paa Hug og lod, som om han kiggede ned gennem Revnerne; naar saa hans 60aarige Ægtemage geraadede i Raseri, slog han sig fornøjet paa Laaret, missede med de graa Øjne og vedblev med et velbehageligt Smil at skjæve ned gennem Sprækkerne, skjønt han ikke kunde se det mindste.

Men hans allerlykkeligste Timer, i hvilke det først ret gik op for ham, hvormeget han og Kunsten havde med hinanden at gjøre, var dog, naar den gamle Professor brugte en Arm eller Ben af hans kraftige, undersætsige Legeme til Model.

Kom nogen saa ind i Atelieret, mens han hvilede, fo'r han op, greb en Stang eller et Kasselaag, stillede sig med sammenbidte Tænder og rullende Øjne i drastiske Stillinger, som en vild Achilles eller rasende Ajax; medens han svang sin Landse eller bødede med sit Skjold. Den gamle Professor smilede, men sagde ingenting; saa kunde Gruth staa saa-

ledes i Minuter, som var han Model til en stolt Gudeskikkelse.

Statisterne have ofte mest Æresfølelse.

Det er sørgeligt, men sandt. Omgangen med Kunstnere gjør sjelden Folk til Økonomer. Skomager Gruth havde faaet Gjæld, og naar der aldrig gives Kredit uden i Ører, gaar der mange Rykkere og Ubehageligheder paa 30 Kroner.

Gik han ud, snoede han sig som en Aal i et Utal af Stræder for at undgaa at passere sine Kreditorers Dør. Hans Gjæld pinte ham; der var ingen Bagdør for Lykken, som kunde holde Modet oppe, hverken velstaaende Slægtninge eller Lotterisedler.

Undertiden skjød Filosofen op i ham, og medens han sad og hamrede Pløkkerne ned med sin brednæbede Hammer, mumlede han: »Aa Skidt med de Sølvstumper, dem kan man jo hverken spise eller drikke;« og dog elskede han disse »Sølvstumper«, der vævede sig ind i hans Drømme for at forsvinde med den gryende Sol.

En Dag var den gamle Professor syg. Han gik og krøb sammen i det halvkolde

Atelier, hvor Utæthederne slugte Varmen fra Kakkellovnen, og det haarde Lergulv isnede Fødderne. Professoren bar en blaastribet Lærredsbluse; paa Hovedet havde han en Hue af Avispapir, for at beskytte Haaret mod Gibsstøv og paa Fødderne et Par store Sivsko. Denne Dragt havde Professoren altid paa, naar han arbejdede.

— »Gruth!« raabte Professoren op mod Loftet.

— »Javeeel,« lød det ned gennem Sprækkerne, og man hørte et Par Slæber rasle over Gulvet; lidt efter viste Gruths Ansigt sig i Døren:

— »Hva' faller, Hr. Professor?«

— »Aa, laan mig en Stol, jeg er saa træt.«

Gruth smækkede Døren i, og Tøflerne klaprede op ad Trapperne; han blev aldeles ikke forbavset over denne Ordre.

Sagen var, at Professoren hadede »Hænge-træer«, og selv de mest rastløse Mennesker, der ikke til daglig unde sig et Øjeblik Hvile, gro fast til Stolen i et Atelier.

De kan blive siddende i Timer og stirre paa Kunstnerens Færden, spændte paa at se,

hvad en Lerklump eller Marmorblok udvikler sig til, tavse og andægtige som i en Kirke. Det er et af Atelierernes Mysterier, som enhver Kunstner, selv Fuskeren, kan bevidne Rigtigheden af.

Derfor havde der aldrig været en Stol her. Professoren arbejdede altid staaende, og faa af de besøgende havde maaske lagt Mærke dertil. Naar de havde staaet lidt og set til, hvilet sig snart paa det ene, snart paa det andet Ben, støttet sig tungt til Stokken og gnedet sig paa Ryggen, saa' de sig haabløse om efter et Hvilested, og naar deres Øje intet fandt, og Professoren rolig vedblev at arbejde videre, rakte de Haanden til Afsked og sjokkede af møre i alle Lemmer, og tænkte: »De Kunstnere ere dog nogle uopdragne Fyre, om de saa ere aldrig saa store.«

Gruth kom tilbage, stillede sin trebenede Arbejdsstol, til hvis Soliditet han havde mest Tiltro, hen ved Siden af Kavaletten, hvor Professoren stod og modelerede. Han tørte omhyggelig med Frakkeærmet dens Sæde, hvis skinnende Blankhed havde kostet mange Permissioner. »Tak,« sagde Professoren i en

saa kort og afvisende Tone, at Gruth forstod, at han skulde gaa.

Den gamle Kunstner gik et Par Gange op og ned ad Gulvet, saa' paa Stolen som noget fremmed der stødte hans Øje, uden at kunne bekvemme sig til at tage Plads og arbejde. Man bryder ikke aarelange Vaner i en Studs.

Han trak Blusen af, hængte Avispapirshuen fra sig og tog Sivskoene af. Han gik igjen nogle Gange op og ned, sukkede og rystedes af et Par Kuldegysninger. Endelig tog han sin Pels paa, satte den store Hat paa Hovedet og kastede et langt Blik omkring sig, som om han for sidste Gang vilde indsuge det Hele i sin Erindring. Derpaa aflaaede han Atelieret og puttede Nøglen i Lommen.

Da han var kommen ud paa Gaden, vendte han pludselig om, traadte et Par Trin op ad Trappen og raabte:

— »Farvel Cerberus«; hans Stemme lød venlig; saa gik han hjem.

Om Eftermiddagen døde Professoren.

Som et Meteor, der skinnende funkler i en kort Bane paa Himmelen for at slukkes i

et Nu, pustedes hans Livslys ud, uden at nogen Slægtning var til Stede ved den døende Pebersvends Leje.

Inden hans Lig endnu var bleven koldt, arbejdede Typernes Sværte mod Papiret, for at forkynde Publikum hans Død og værdsætte hans Livs Gjerning.

Da Gruth den næste Dag gik ned, for at se om Professoren var kommen, var der sat Segl for Døren. Da han hørte Budskabet, fik han Taarer i Øjnene og tørte sig et Par Gange haardt under Næsen; saa gik han op paa sit Værksted, tænkte paa Fortiden, den gamle Professor og sin lille Gjæld, medens han hamrede voldsomt paa en Støvlehæl for at blive Herre over sin Bevægelse. Han blev mere rolig og mumlede: »Aa Gud, den Vej skal vi alle.«

*

*

*

Der gik nogen Tid, hvori alt var stille, saa blev der pludselig en Dag Liv i Atelieret. Geskæftige Herrer masede og rumsterede derinde, saa at det gamle Gibsstøv rejste sig fra Hylder og Kasser, hvor det i tryk Ro

havde samlet sig i Aaringer; Statuer, Buster, Basrelieffer, Skitser og Tegninger i en Uendelighed blev trukket frem for Dagens Lys. Smudset og Spindelvævet blev fjærnet og et stort Numer blev klistret paa.

Gruth lod Stolen staa, han havde endnu en fra den Tid, han holdt Svend, og han syntes nok de kunde trænge til at hvile sig lidt. Saa fik den ogsaa et Numer og blev sat ind i Kataloget.

Der blev igjen roligt et Par Dage, indtil atter en Formiddag solidt klædte Rigmænd i store Pelse og høje Hatte, Kunstnere i Havelock og lange Slips, lurvede Antikvarer og nysgjærrige Dagdrivere stormede ind i Atelieret.

Alt kom under Hammeren.

Folk bød som besatte, især paa Bagatellerne. En velnæret Herre, der havde kjøbt en Statue i Gibs af Posejdon, bad Gruth om at skaffe ham den hjem. Han fik den paa en Trillevogn og kørte af Sted med den med den største Forsigtighed, betragtede den halv vemodig, halv stolt; det var jo hans egne Lægge, der stak ud under Gevandtet paa

den vældige Havgud. Auktionen gik videre; det summede derinde som i en Bikube.

»Nr. 155, en Arbejdsstol« raabte Auktionsholderen.

Folk flokkedes. Den var saa blank og skinnende. Paa den havde han siddet og modeleret sine Mesterværker. Der var mange, der gjerne vilde købe den for en Slik, og Kjøbelysten, Jalousi og Hidsighed over at blive budt over, drev Prisen op, saa man gjennem Larmen hørte Opraaberens Stemme: »40 Kr. er budt, 40 Kr., første, anden; det var Etatsraad Hansens Bud! ingen bedre, tredie Gang.«

Bum.

Hammeren faldt.

Da Gruth kom tilbage, var Avktionen forbi; der var uhyggeligt i det store Atelier, hvor næsten alt var afhentet, og de enkelte Kasser og Statuer, der stod hist og her, gjorde det blot endnu mer øde og forladt.

En fjern Slægtning af Professoren, en ganske ung Mand, der var hans eneste Arving, stod alene og ordnede nogle Papirer.

Gruth saae sig helt fremmed omkring. I

det samme kom han i Tanker om sin Stol, det var dog bedst at tage den, inden de løb med den i dette Hurlumhej; han begyndte at søge.

— »Hvad ser De efter?« spurgte den unge Mand.

— »Aa, det var bare en gammel Stol, jeg laante Professoren, den Dag han døde.«

— »Hvordan saae den ud?«

— »Grumme tarvelig, saadan en lille Trætingest paa tre Ben.«

Den fremmede slog en Latter op, saa det rungede i hele Atelieret, og sagde: »Den er skam solgt.«

— »Naa, saa det er den,« sagde Gruth ærgerlig, »da var det dog ellers min Stol, som jeg nu har slidt hver Dag i de sidste tyve Aar.« Den unge Mand lo endnu højere.

— »Ja, det er jo kjedelig,« sagde han derpaa noget alvorligere og betragtede Gruth opmærksomt, »var det ikke Dem, Onkel kaldte Cerberus.«

— »Jo,« sagde Gruth og rettede sig.

— »Naar Stolen var Deres, er det jo ikke mere end billigt, at De faar, hvad den

blev solgt for, og saa gjør jeg Dem en Undskyldning for Fejltagelsen. Min Onkel har fortalt mig om Dem; han holdt meget af Dem.«

Gruth fik Taarer i Øjnene.

Den afdødes Arving trak en Tegnebog op af Lommen og tog fire 10 Kronesedler frem. Gruth stirrede forbavset paa Pengene; den anden morede sig over hans Forbavselse, slog ham paa Skulderen og sagde i en fortrolig, hemmelighedsfuld Tone:

— »Den havde Affektionsværði.« Saa lo han og gik.

— »Naa—aa, saa det ha'de den, det har jeg aldrig vidst af,« sagde Gruth lidt usikker. Han følte sig et Øjeblik, som om han var bleven snydt. Men da han saa tænkte paa den gamle Træstol og saae Sedlerne, der var nok til at betale baade Høker og Kræmmer og endda lidt til, var det ligesom det begyndte at dæmre for ham.

Han rystede medlidende paa Hovedet og lo med sin lille, ejendommelig indadvendte Latter. Men et Øjeblik efter glemte han Filosofen og sprang i overstadig Glæde op ad

Trappen, saa Slæberne slubrede om Fødderne, og kyssede efter mange Aars Forløb igjen sin gamle lige paa Munden.

*

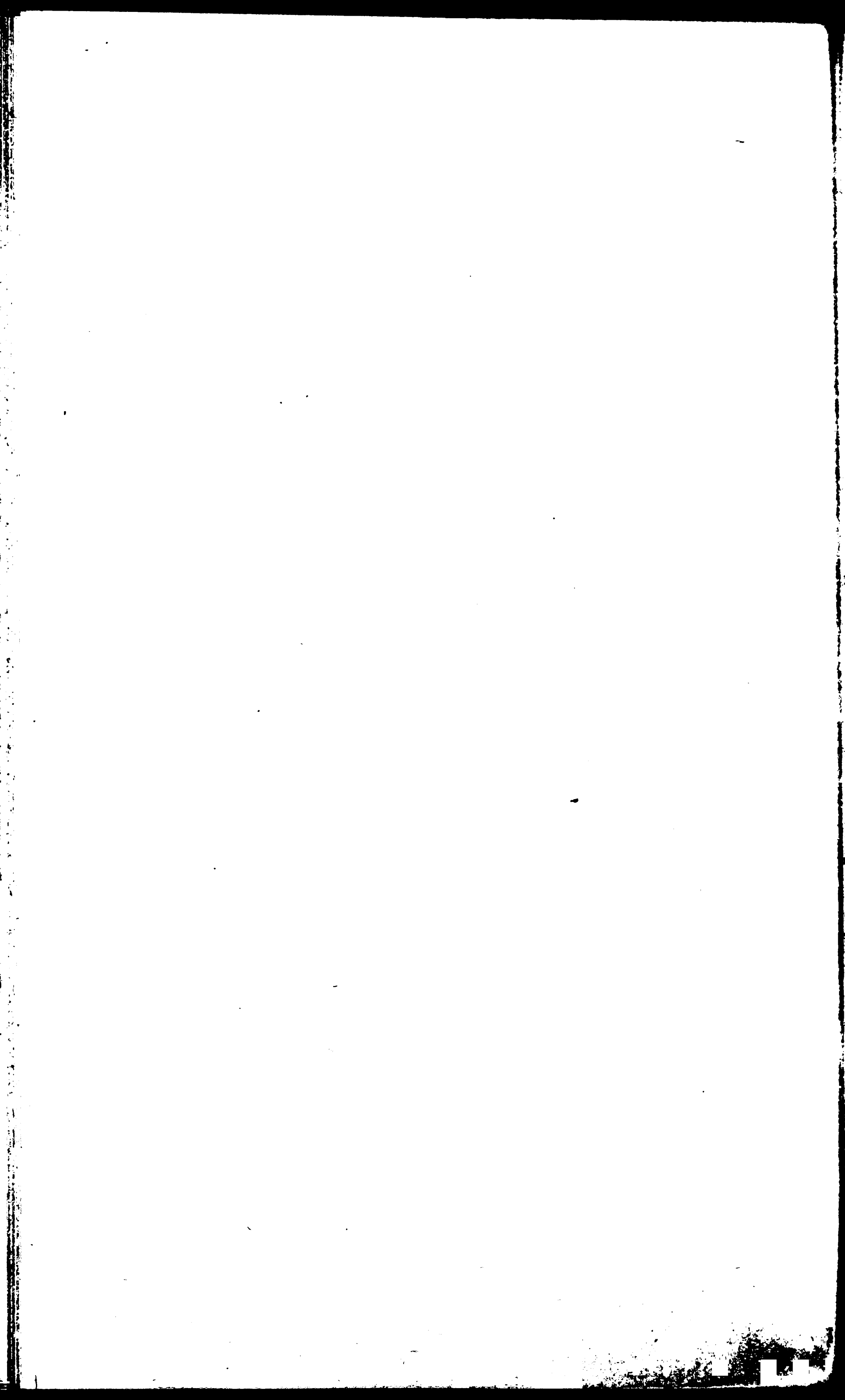
*

*

Naar Etatsraadinde Hansen, efter hele Formiddagen at have ligget paa sin bløde Sofa, føler Trang til at gjøre Bod for sin Magelighed, sætter hun sig paa en haard Træstol i Hjørnet af Kabinettet og siger til sin Mand:

— »Aa, Adolf, hvor den Tanke beruser mig, at sidde paa den samme Stol, paa hvilken Mesteren har haft sine geniale Indfald.«

VED EXAMENSBORDET.

Historie var det sidste Fag.

Listende paa Taaspidserne færdedes de kjøleklædte Examinander paa Gangen foran Klasseværelset. Der var Spænding paa de blege Ansigter; det var dem, som kastede de Tærning om hele deres Livs Lykke.

Om en Time havde de skudt Skoledren-
gens Ham af sig og vare frie, danske Stu-
denter.

Tanken varmede deres Hjerter, og de saa' Fremtiden saa lys, at de ikke kunde tænke sig en Sky paa dens Horisont . . . , naar blot dette var overstaaet.

Hos ingen er Fantasien mere levende end hos Examinander, det spøger i deres Hjerner med indgroede Forudannelser, og de tage Var-
sler af de ubetydeligste Bagateller, der møde dem paa deres Vej.

Ogsaa Aage Holms var i vild Bevægelse, medens han vandrede op og ned ad den lange Gang og tænkte paa, hvor dumt det i Grunden var, at han ikke tidligere havde bestilt noget. Af og til stansede han i en Vindueskarm og læste som besat i en Bog; men hver Gang, han forsøgte at sætte sig ind i noget, han ikke kjendte, blev han dum og kunde ingenting huske.

Han begyndte atter sin Vandring, medens det vedblev at summe for hans Øre, som i Feber: »hvis Du nu kom op i den helvetiske Frihedskrig, hvis Du nu kom op i den helle-tiske Frihedskrig,« og saa opgav han strax at tænke og begyndte mekanisk at repetere Spørgsmaalet i Hovedet.

Nu havde han igjen et af sine Anfald, og for syvende eller ottende Gang begyndte han forfra. Omgivelserne svandt ud i Taage, og hans Fantasi dannede en hel Dekoration, hvori han bevægede sig.

Det var, som sad baade Læreren og Censoren der foran ham. Han selv sad ved Bordet, saa' deres Forbauselse over hans Dygtighed og gjentog til Slutning med Pathos, den

Sætning, som Læreren, hvis Yndlingshelt Wilhelm Tell var, ofte brugte, og som fandtes i en Afhandling af ham i Skoleprogrammet:

»Og naar nogle yngre Filologer i den senere Tid have villet sætte sig op imod Historiens Kjendsgjæringer og have villet reducere de store, ophøjede Karakterer til Tankefostre og Fantasiidealer, saa gad jeg vide med hvad Ret? Hvad have de at sætte mod den Tradition, der nu i Aarhundreder har vundet Hævd og til Overflod kan bevises med historiske Fakta.«

Han saa' Læreren komplimentere ham.

Han følte Glæden over netop at være kommen op i denne Oase i sin historiske Videns Ørken, — da han pludselig blev reven ud af sine Fantasier ved, at En trak ham i Skjøderne og sagde: »Aage nu skal Du ind.«

Aldeles forstumlet gik han mod Indgangen; Kammeraten, han mødte i Døren, gjorde ikke noget meget oplivende Indtryk.

Det var en indelukket, tung Luft, der slog ham imøde, da han traadte ind i Klasseværelset.

Ved det grønne Bord sad Læreren, uaf-

brudt tørrende sin Pande med Lommetørklædet, gestikulerende og demonstrerende, medens han med livlige Haandbevægelser syntes at ville trække Svarene ud af Examinanden.

Den ene Censor, der selv tidligere havde undervist i Historie, sad stille, fortvivlet og tænkte paa, hvordan hans Elever altid havde kunnet deres Ting, medens han vedblev mekanisk at strege med et Blyant frem og tilbage paa et Stykke Papir.

Den fremmede Censor, en ganske ung Mand, skrabe de utaalmodigt med Fødderne og betragtede det foran ham liggende Uhr; i en Maaned havde han nu daglig hørt saa mange varierende Opgivelser af Aarstal og Begivenheder, at han snart selv var ved at rende sur i det.

Endelig var Examinationen færdig.

Kammeraten rejste sig, og Aage Holm, der var den Sidste, som skulde op, gik hen over Gulvet og satte sig paa den gennemvarmede Læderstol.

Da han først sad der, skjød et ejendommeligt Galgenhumor op i ham.

— »Naa, kan Kandidaten fortælle mig noget om den hellenske Frihedskrig.

Som et Lyn fo'r det ham gjennem Hovedet. At han dog ikke havde tænkt paa det Spørgsmaal, det havde dog en saa nærliggende Lighed med det, der bestandig havde spøget ham i Hovedet. Men han kjendte ikke noget til det, han vidste ikke et Muk.

Han sad lidt og stirrede forbløffet paa Læreren, saa tog han rask en Beslutning, hævede Stemmen og begyndte at fortælle med flydende Tunge, som stod i skarp Modsætning til den dorske Trægthed, der havde sneget sig over Examinationen.

Alle Tre rettede sig, som naar en gammel Beriderhest, der søvnigt lunter for Mælkevognen, pludselig hører et lystigt Pidskeknald.

Det var den helvetiske Frihedskrig, som han atter og atter havde gjentaget for sig selv, han med ustandselig Fart fortalte. Læreren blev helt forvirret over denne Frækhed, Kandidaten maatte have hørt fejl, han forsøgte en Indvending.

— »Det er ganske rigtigt, men«

— »En ny Forhaanelse traf de fribaarne

Schweitzere, der ikke vare vante til at bøje sig for en Eneherskers Magtbud.

— »Jamen, Kjæreste . . .«

— »Geszler havde ladet rejse en lang Stang med en Hat paa og forlangte, at Enhver . . .«

— »Men . . .«

Læreren kom ikke til Orde. Videre gik Fortællingens Strøm over Stok og Sten om Hatten, Æblet, Uvejret paa Søen, Mordet, Tells Befrielse. Det var et let henkastet historisk Maleri med livlig Kolorit.

Examinator blev efterhaanden interesseret i sit Yndlingsemne.

Den fremmede Censor sad distrait. Han havde næppe hørt efter, da Spørgsmaalet faldt, og routinemæssig, som hans sløvende Virksomhed var, vakttes den kun af Pauser. Han sad og betragtede Viserne paa sit Uhr; blev det ved med samme Fart, kunde han maaske alligevel naa Toget uden at behøve at overnatte.

Den anden Censor hørte ikke godt; han troede, han havde hørt »helleniske« for »hel-

vetiske« og nikkede hen for sig, som om det erindrede ham om, da han var Lærer.

Aage Holm var lige ved at aflevere Slutningstiraden. Da saa' han, at Læreren, hvis Interesse for Spørgsmaalet igjen var bleven kvalt af Pligtfølelsen, for Alvor belavede sig paa at skride ind.

Resolut forandrede han Taktik og førte et velrettet Flankeangreb mod Lærerens Kjæphest, saa at han strax opgav Offensiven og trak sig tilbage i Dækstilling.

Istedetfor den med saa megen Kunst drejede Slutningsfloskel fra Programmet, skyndte Aage Holm sig at sige: »For Resten have nogle yngre Historikere, maaske med en vis Ret, villet hævde, at Tell aldrig har existeret, og at han kun (her citeredes Programmet atter) er en Personifikation af hele den tapre helvetiske Nation, iklædt Sagnets ideale Klædebon.«

— »Med en vis Ret!

Nej, hvor kan De sige det, naar jeg nu atter og atter har præket for Dem, at det ikke har noget paa sig, og at det kun er blevet en Modesag mellem kritiksyge Historikere

at sidde i deres Sofa og stryge alt det Ideale og Ophøjede, fordi de ikke kunne forstaa det.

Den fremmede Censor saa' op, han var lidt rød i Kinderne over denne Salve, som Overlæreren affyrede mod den moderne Kritik, som han selv øvede.

— »Da maa jeg dog sige Dem, at der i dette Tilfælde virkelig ligger en Del til Grund for Tvivlen om Tells Existents.«

— »Men saa længe Tvivlen kun er Tvivl, lad os saa holde paa det gamle. Der er der Idealitet, der er der Skjønhed, som kan varme Ungdommen . . .«

— »Ja, men Ligheden i Fortællinger fra andre Lande, nye Forskninger og Kildeskrifter have dog godtgjort, at der ikke er Tale om noget historisk Faktum.«

— »Vist saa, naar man ikke mere kan finde nye historiske Sandheder, saa har man ikke Andet at bestille end at se at faa alt det gjort til Løgn, som vi andre sølle Fæ nu hele vort Liv have gaaet og troet paa som god Latin.«

— »Det er unægtelig ogsaa en Del af Videnskaben,« sagde den unge smilende, da han

ved Modstanderens Hidsighed følte sig overlegen i Debatten, »og De vil se, at alle yngre Forskere«

— »De yngre, de yngre, nej, jeg holder mig til de allerældste, jeg er for dum til at forstaa, at de, der ere længst fra Begivenhederne, ere de paalideligste Meddelere.«

Aage Holm sad helt betuttet over den Storm, han havde vakt, uden at nogen havde lagt Mærke til ham. Da Censorens Øje traf ham, vinkede han med Haanden og sagde:

— »Det er nok.«

— »Ja, vist saa,« sagde Overlæreren, der vedblev at argumentere.

— »Naa, gaa nu,« sagde den Tunghøregnaven.

Han længtes efter sin Middagsmad og fandt det respektstridigt, at Examinanden blev siddende og hørte paa Skjænderiet.

Endelig bleve de færdige. De Stridende gjorde hinanden gjensidige Indrømmelser og beholdt hver sin Mening.

Efter dette frugtbare Enderesultat skred

man til Afvejning af Kundskaberne paa Karakterens Guldvægt.

Da de kom til Aage Holm, ytrede Overlæreren:

— »Jeg sagde nu forresten hellenske.«

— »Hvad gjorde De,« raabte den Tunghøre, hvem Intet irriterede mere, end at man beskyldte ham for at have hørt galt, »nej, véd De hvad, Kollega, jeg hørte tydelig, at De sagde helvetiske; hvad siger De, min Herre?«

— »Ja, det maa Overlæreren vel have sagt; hvor skulde Examinanden ellers have fundet paa at fortælle derom.«

Dette Argument var slaaende. Overlæreren tog Seddelen, der laa foran ham paa det store Bord. Der stod ganske vist »hellenske«, men da han ikke ønskede, at de to Andre skulde tro, at han var saa optaget af sit Yndlingsthema, at han læste »helvetiske«, enten det stod der eller ej, puttede han hemmeligt Sedlen i Lommen og sagde lidt usikkert:

— »Nej, det hele er i Orden.«

— »Naa, Gud ske Lov, lad os saa faa

givet Karakter, at vi kan komme hjem og faa noget i Skrutton.

Hvad har de Herrer?»

De vare Alle enige.

Overlæreren dyppede Pennen og skrev i Examensprotokollen:

»Aage Peder Holm, Historie, Ug.«

Censorerne underskreve, og Overlæreren gik henimod Døren.

Da han tog i Haandtaget, blev der dødsstille paa den anden Side, og da han aabnede, rettede Alles Øjne sig spændt mod ham.

Karakteroplæsningen var færdig, man spredtes i smaa Grupper, diskuterende, kondolerende, gratulerende, men alle forbausede eller ærgerlige over, at den til daglig daarligste var den eneste, der havde faaet Ug.

— »Han maatte have hængt svært i op imod Examenen.«

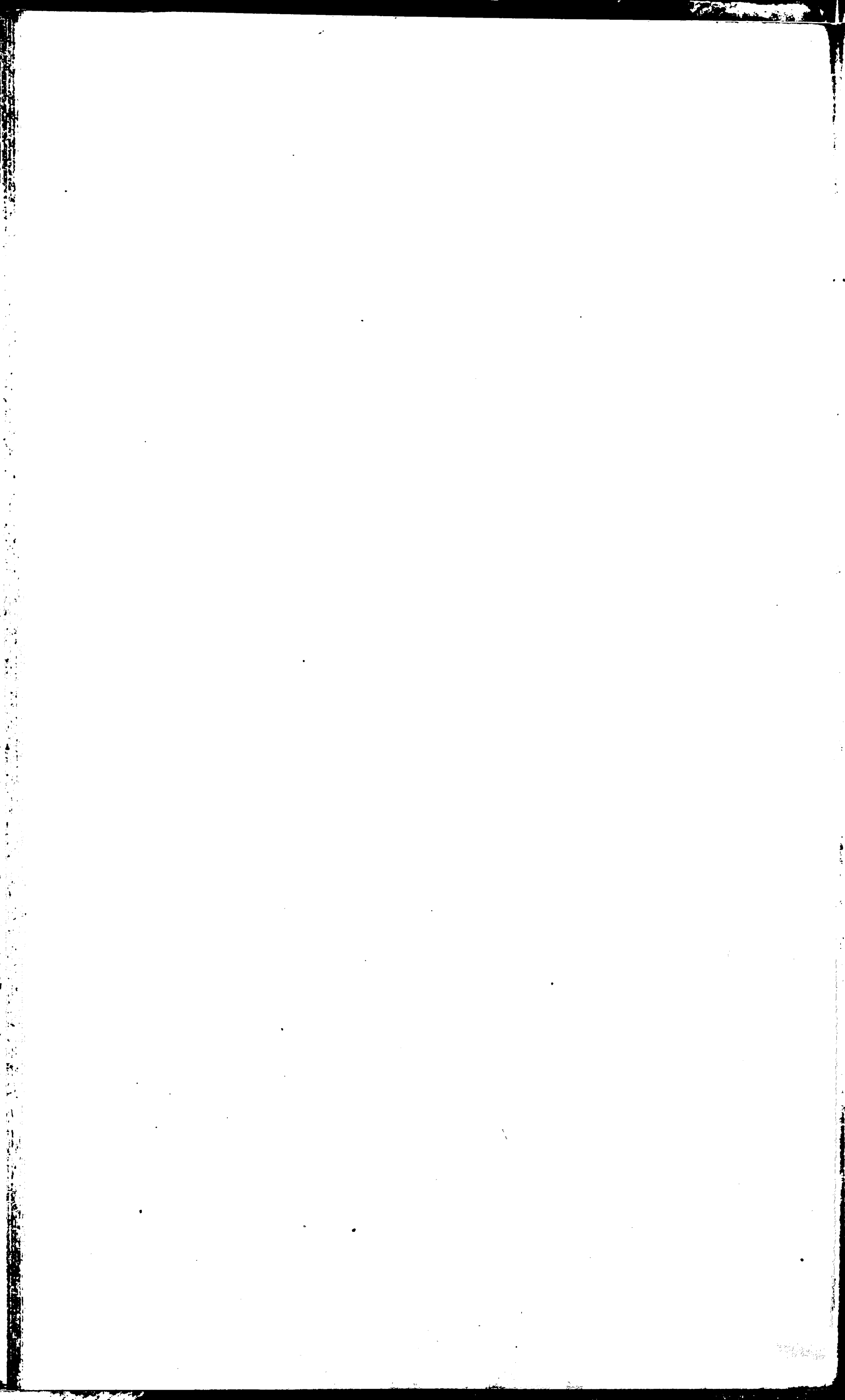
Mest forbauset var dog han selv. Og dog, da han gik hjem med den flunkende nye Studenterhue paa Hovedet og først nu følte, hvor dejlig varmt og sommergrønt det var ude, og tænkte paa Sommerferien og Faders og Moderens Glæde, naar han kom hjem

som Student med første Karakter, saa svandt pludselig hans Frygt og Beklemthed fra før sammen til Intet.

Han kunde ikke selv begribe, ja syntes næsten der var noget uendelig komisk i, at han havde gaaet og rystet i Examensfeber, og han tænkte ved sig selv:

— »Aa, det var nu heller ikke lutter Held, jeg kunde dog en Del Historie.«

ANDERS ALT.

Hvert Menneske i den lille Provindsby og dens nærmeste Omegn kjendte en halvgammel, original Fyr, der som et fastgroet Inventar hørte med til Byens Mærkværdigheder.

Overalt traf man ham, stadig beskjæftiget med noget nyt.

Han var Forretningsmand til Fingerspidserne og havde et saadant Utal af Titler, at hans Visitkort, dersom han havde haft noget, vilde have haft ondt ved at rumme dem indenfor sin gyldne Kant.

Paa Grund af denne Rigdom paa Beskjæftigelser, som ingen kunde finde Rede i, slog man for Bekvemmelighedens Skyld det Hele sammen og kaldte ham »Anders Alt«.

Foruden at være Reservebetjent, Tæppebanker, Flyttemand, Brændeskjærer, Skydemarkør o. s. v., var han ved Haanden overalt, hvor der var Noget at tjene enten som

Billetsælger og Regisseur for et omrejsende Skuespillerselskab, som vandrende Opraab til Deltagelse i en eller anden Festlighed eller kort sagt, hvad Anders selv betegnede med Slagordet »tilfældigt Sjøv«.

Særlig stolt var han imidlertid af sin Stilling som Udraaber, en provinsiel, hensygnende Levning af Middelalderens stolte Herolder.

Var der Auktion, skulde en Theaterforestilling aflyses, eller Dampskibet paa Grund af pludselig indtraadte Omstændigheder ikke afgaa maatte Anders Alt ud at røre det gamle Kalveskind.

I kort Luntetrav løb saa den lille, trivelige Mand paa Hælene med Tærne i Vejret fra Raadhuskjælderens ud i Gaderne.

Hans Ansigt var rødt, Øjnene graa og plirrende, og Næsen nærmest som en Forglemmigej skjænket af alle Byens Værtshusholdere.

Paa passende Steder standsede han og stillede sig majestætisk tilrette, slog med et tilfreds Smil en lille Hvirvel med de to Koste-skafter paa det slappe Skind, og fremsnøvlede

i Embeds Medfør en lang Monolog til Opbyggelse for sin egen Pligtfølelse og et Par Gadedrenge, der maabende affekterede Opmærksomhed, medens de anbragte en Oldenborre eller en bemalet Papirstrimmel paa Ryggen af ham.

Naar han var færdig med Oplæsningen, stak han Lommebogen, hvoraf han havde oplæst, ind under Trommeremmen, slog som Punktum et Par Bums med Kosterkafterne og ilede videre med Gadedrengene i Hælene.

Romanernes Urimeligheder findes ofte i Livet; og det naturlige er tit det mest utrolige; thi Naturen føler sig for hævet over Kritik til altid at være korrekt. Ingen skulde saaledes have troet, at Soffi med det kvikke Ansigt, den raske Figur og den fixe Paaklædning med Hue og hvidt Tørklæde var Anders' kjødelige Datter.

Soffi var da heller ikke forlegen for Friere; de sværmede om hende som Bier om et Sukkerfad, og hun stødte ingen af dem fra sig, til dem alle havde hun et Smil for deres kejtede Komplimenter og et lille Latterkluk for deres grovkornede Vittigheder; og om

Øjnene sved nok saa meget i den tilrøgede Dansesal, og Varmen lod Sveden drive i store Perler over Hals og Arme, nægtede hun ingen Kavaler, der bød hende op, at lægge sin Arm om hendes Liv og med Piben i Munden og Haanden paa Hjertet hvirvle hende rundt i Pirrevalsens vrikkende Runddans.

De bonede Balsale have ikke Patent paa Koketteriet, og Soffi forstod det saa godt som nogen; men derfor var hun alligevel en rigtig fornuftig Pige, hvis Koketteri var for aabenbart til at bunde i Karakteren, og der var Stof i hende til en god Kone. Og hun vilde være Kone, og hvis, det vidste hun ogsaa, selv om hun holdt et Par Reserveudgange aabne.

Det var Gaardskarlen Kristian med de kraftige Lemmer, de store, hvide Tænder og den blaa Sparekassebog med 300 Kr. i.

Til alt Held for Soffis blaa Øjne var Kristian af samme Mening.

Han havde ingen Ting sagt, og hun heller ikke, og dog vare de fuldstændig klare paa Forholdet, selv om de ikke i Almanaken kunde sætte et Mærke ved den Dag det begyndte.

Kjærlighedens rette Sprog er Bagatellerne, og de smaa Opmærksomheder og Tjenstvilligheder vare da ogsaa begyndte lige fra den første Dag Kristian, medens han stod og vaskede Vognen, saa' Soffi gaa paa Torvet med Kurven paa Armen.

Men Kristian var en solid Natur, der nok kunde lide det haåndgribelige. De mange Kavallerer paa Søndagsballerne foruroligede ham, og en Aften medens de stod og passiarede i Porten, tog han det over tvert.

Det gik som en Dans. Med faa Ord uden opstyltede Talemaader var Sagen klaret.

Men Anders, der i det ydre passede til Soffi, som en Transtøvle til en Silkestrømpe, lod heller ikke til at have Sympathier tilfælles med Datteren; i det mindste nægtede han paa det bestemteste sit Samtykke og forbød paa det strængeste al Slags Kjæresterier med Kristian.

En Fader, der nægter sit Samtykke, har altid været en Lækkerbidsken. Han er en ren Guldgrube, naar det skal Gang i en Fortælling, han er ligesaa slidt som et Par udtraadte Slæber, og man er lidt mistænksom

overfor hans Vægrings Ægthed, da den helst skal ophøre, inden Historien er forbi

Men Anders havde virkelig Grund til at være vred.

Begge de forlovede tjente hos Konsul Warbech. Medens Kristian endnu gik og ventilerede med sin Kjærlighedstilstaaelse, havde han ikke vist Anders, der blandt sine mange Funktioner ogsaa var Vægter, og mod et lille Extragratiæ specielt holdt Øjesyn med Konsulens Tømmerplads, de Hensyn, som ere nødvendige overfor en vordende Svigerfader. Blandt andet var der en Historie, som særlig kreperede Anders.

Der var en Gang en fremmed Herre i Besøg hos Konsulens. Han boede paa første Sal ud mod Tømmerpladsen, og havde ladet Vinduet staa aabent. Paa den Tid af Natten da Dørene springe op og formummede Skikkelser vise sig, vaagnede han forskrækket og mærkede, at det puslede ved Servanten henne ved Vinduet, paa hvilken hans Pengepung laa. Udsigten til at miste sit Mammon, gjør selv søvnige Sjæle vaagne. I et Spring var han ude af Sengen og ilede i sit luftige Ko-

stume hen over Gulvet. At rive Selerne fra Permissionerne, gribe Hænderne, der gridske strakte sig ind i Værelset, og fastbinde dem til Vinduesposten, var et Øjeblikks Sag. Man hørte et Brøl, og Braget af en nedstyrtende Stige; medens Skurken hang sprællende som et Damoklessværd i et Haar, beredt til at falde ned og knuse Stenbroen.

Kristian blev vækket ved Støjen og styrtede ud af Karlekamret med en Lygte i Haanden. Det viste sig nu, at den formentlige Forbryder ikke var nogen anden end Anders. Han forklarede, at han kun var kravlet op for at lukke Vinduet, men Kristian, hvem dette Hensyn til andres Helbred forbavsede, lukkede det ene Øje og stak Tungen som en Tandbyld ud i den ene Kind; idet han antydede, at Anders snarere havde villet se, om der var noget »at negle«.

Denne Beskyldning krænkede i høj Grad Anders, og man forstaar, at han havde Grund til at modsætte sig en saadan Svingersøn. Alligevel fortalte han ikke til nogen, hvad Kristian havde sagt til ham; men han pønsede

paa Hævn, og Tilfældet gav ham gode Kort paa Haanden mod sin Modspiller.

Konsulens Kjælder havde i den sidste Tid faaet galloperende Svindsot, snart forsvandt en Ost, snart en Skinke, og den foregaaende Dag havde netop en slagtet og pillet Gaas faaet sin tabte Flyveevne tilbage og var sporløst forsvunden.

Konsulen var rasende.

Han lod »Anders Alt« kalde op paa Kontoret og paalagde ham at skærpe sin Aarvaagenhed. »Du maa holde det forbandede Tyvetøj borte og være bedre paa din Post. Du sidder vel og sover, medens de Halunker spille dig paa Næsen. Tror du jeg er Millionair og vil fodre alle de Driverter, der snuse omkring her om Aftenen. Stram Dig op, Anders.«

Anders drejede Kabudsen et Par Gange mellem Hænderne uden at sige noget, medens Konsulen vedblev at brumme.

Kristian var den eneste, der den Aften havde været i Kjælderen, og Anders antydede i forblommede Udtryk for Soffi, at han paa sin Runde den Nat troede at have set Kristian

snige sig langs Muren, og han forbød hende paa det strængeste ethvert Samkvem med ham.

Soffi var utrøstelig. Hun kunde ikke faa i sit Hoved, at det skulde være sandt; hvad skulde han med Fødemidler, da han fik sin fulde Kost hos Konsulens, og dersom han vilde slaa dem i Penge, hvor skulde han saa være bleven af med dem, og hvorfor skulde han gjøre sig til Tyv, han, der var saa sparsommelig og havde 300 Kroner i Sparekassebogen?

Ogsaa Kristian følte, der var noget galt fat. Han mærkede det paa den Maade, de andre Karle saa' paa ham, og den hviskende Samtale, der pludselig gik i Staa, naar han nærmede sig; men da ingen direkte sagde noget til ham, kunde han heller ikke sige noget uden ved utidigt Selveforsvar at komme til at se ud som virkelig skyldig. Men med et indesluttet Sinds hele Fasthed besluttede han at undersøge Sagen til Bunds og faa Sladdereren i Krogene til Tavshed.

Om Aftenen, da Soffi havde vasket The-tøjet af og gjort Soveværelserne i Stand, listede hun sig, medens Konsulinden gik til Ro, —

Konsulen var i Klubben, — sagte ned ad Kjøkkentrappen. Hun havde aldrig før lagt Mærke til, at Kjældernøglen raslede saa stærkt i Laasen, og de rustne Hængsler peb saa ynkelig paa Tapperne som i Aften, medens hun spejdende til alle Sider og med en Ængstelighed i Bevægelser og Miner, der vilde have faaet enhver Politimand til at tro, at hun var Forbryder, forsigtig listede sig ind i Viktualiekjælderen.

Der var uhyggelig fugtigkoldt dernede. Maanen kastede sine blege, ubestemte Straaler ind mellem Jernstængerne, der dækkede for Vinduerne. Alle de uskyldige Tønder, Kasser og Fade tegnede sig som uhyggelige, formummene Personer i det dæmrende Halvlys. Hun satte sig paa en Kasse henne i Hjørnet af Kjælderen.

Der var Dødsstilhed dernede.

Kun af og til afbrødes den af en klaskende Lyd, naar en Draabe havde samlet sig under Ølhanen og splintredes mod det røde Murstensgulv, eller en Spyflue med sin svirrende Lyd kløvede den tykke, mugne Luft. Hun

havde vel siddet en ti Minuter, da det begyndte at pusle henne ved Døren.

Skjønt Nervøsitet var et altfor forfinet Begreb til at Soffi skulde kjende det af Erfaring, begyndte hun næsten at fortryde, at hun var gaaet herved. Hun hørte smaa afbrudte Knirk, som naar en Dør langsomt aabnes, og hun saa' utydelig en Mand komme ind. Hun rørte sig ikke. Hendes Øjne, der havde vænnet sig til Mørket, kunde nu nogenslunde holde Gjenstandene ude fra hinanden. Men hun kunde ikke kjende Personen.

Hun saa' ham sagte liste sig over Gulvet, et Par fugtige Pølser, som hang under Loftet, strøg hans Pande, han fo'r uvilkaarlig sammen, men tog dem ikke, han famlede sig frem, lige hen imod hende følede sig for med Hænderne og tog Plads paa en Tønde tæt ved Siden af hende. De sad begge stive som Støtter. Mørket hang som et uigjennemtrængeligt Tæppe mellem dem. Pludselig hørte man Gaardhunden gø og rasle med Lænken, medens et Par Træsko klappede over Stenbroen. Lyden kom nærmere. En Stemme tyssede paa Hunden, som derpaa blev stille. Der lød

nogle korte Host. Det gav et Sæt i Soffi, hun kjendte denne Hosten, det var Faderen. Kassen gav sig og det knagede lydelig i et af Bræderne.

— »Hvem der?« raabte Manden, idet han rakte Haanden ud i Mørket.

Soffi mærkede, at en fast Haand greb hende om Armen. Hun var lige ved at raabe om Hjælp, men betvang sig. Aa, Gud, hvad vilde Faderen tro, naar han hørte hun var dernede og hvem var Tyven, der holdt paa hende.

— »Slip mig,« bad hun bønligt, »jeg kan jo ikke forraade Dem, da jeg ikke kjender Dem.«

Haanden gav pludselig slip: »Er det Dig Soffi?« lød Stemmen i Mørket, det var Kristians.

Soffi begyndte at hulke hæftig. — »Saa er det altsaa dog sandt, er Du virkelig en Tyv?«

— »Aa nej! nej, Du maa da endelig ikke tro saadan noget om mig, jeg var jo nødt til at gaa herved og se at faa fat paa den forbandede Kjæltring, da din Fader var lumpen nok til at gaa og sladre omkring i Krogene

uden at turde sige noget rigtig. Jeg kunde jo have stjaalet ti Gange, mens jeg sad her-nede.«

— »Ja vist, Kristian,« og deres Hænder mødtes famlende i Mørket til et Haandtryk, Jeg har heller ikke et eneste Øjeblik villet tro det, men jeg vilde dog skaffe mig Vished med egne Øjne, siden de gaar og bagtaler Dig. Du tror da ikke noget slet om mig, fordi jeg er hernede?«

— »Nej, tvertimod, Soffi, det var raskt gjort, og det skal Du have Tak for, Du bliver en brillant Kone.«

Man hørte Lyden af et Smækkys, — Læberne finde meget bedre Vej i Mørke end Øjnene. —

Maanen kastede pludselig et klart Lys ind over det hvidkalkede Loft og de nøgne Vægge. Man hørte igjen Træskoene klapre, og Trinene standsede udenfor. De to trak sig ind i Mørket, selv om de var aldrig saa uskyldige, var Situationen ikke hyggelig, dersom de blev opdagede. Vinduet aabnedes sagte, og en Morgenstjerne blev stukket ind mellem Stængerne; efter nogen Famlen frem

og tilbage fik den lettet Pølserne af Krogen, og hængende paa Retshaandhævelsens Symbol forlod de Kjælderen.

Soffi klyngede sig til Kristian, der opmuntrende trykkede hendes Haand. — Da alt var bleven stille, listede de sig begge ud. Næppe vare de naaede op til Porten, førend pludselig en Mand sprang frem og en fældet Morgenstjerne spærrede Opgangen.

— »Naa, har jeg Dig endelig, Din Satans Tyveknægt, tror Du, Du skal spille gamle Anders paa Næsen? Herud med Dig.«

— »Aa, Sludder, se nu bare at faa det Kasteskaft taget til Dig, i Stedet for at staa her og spille Komedie, din gamle Abekat.«

Anders blev lidt forbløffet over denne Tiltale, han tog Morgenstjernen væk, og Soffi løb grædende forbi ham op ad Trappen, uden at han mærkede det.

Han gik et Par Skridt tilbage værgende med den ene Haand foran sig med Morgenstjernen, og løftende sin Lygte i Vejret med den anden lige i Ansigtet paa den talende. Hans Udtryk forandredes fra Forskrækkelse til veltilfreds Forbauselse.

— »Nej se, er det Dig, min gode Kristian, hvor kommer han fra, hvis man tør spørge uden at faa Grovheder?«

— »Aa, lad os nu være fri for den Sludder, tror Du ikke jeg saa' Dig ligge og pilke med din Morgenstjerne efter Spegepølserne, og tror Du maaske ikke, at jeg har haft et godt Øje til Dig lige siden den Dag, Du kravlede op for at stjæle fra den fremmede Herre.«

Anders var sunken helt sammen, saa at man ikke saa' andet end en stor Kavaj.

— »Fy, sig ikke saadan ækle Ord, lille Kristian, lad nu det være glemt, jeg skal da ogsaa leve.«

— »Ja, ja, men saa har Du vel heller ikke noget at sige mig paa, saa jeg kan faa Pige-barnet?«

— »Nej, vist ikke, lille Kristian, og jeg skal nok sige til de andre, at det, jeg fortalte dem, var noget Sludder, for jeg vil da ikke ha' en i Familien, som de tror er en Tyveknægt.«

— »Saa bliver det ved det, Anders. Godnat!«

— »Godnat, lille Kristian.«

Og da Karlekammerdøren var smækket i, tilføjede han: »Dit langbenede Bæst!«

*

*

*

Konsulen kom sent fra Klubben den næste Aften. Han bankede med Stokken paa Lygtepælen. En Mand kom luntende henne fra en Gadedør, hvor han rimeligvis havde faaet sig en Skraber. Han havde en lang Kappe, forsynet paa Brystet med en blaa Lap Klæde med Kongens Navnetræk. Paa Hovedet bar han en laadden Kabuds; i den ene Haand havde han en Morgenstjerne, i den anden et stort Knippe Nøgler.

— »Nu kommer jeg, Hr. Konsul,« snøvede han, medens han rodede rundt i Nøgleknippet.

— »Naa, Anders har givet sit Samtykke til Partiet?«

Konsulen lod til at være ualmindelig indladende i Aften.

— »Ja, Hr. Konsul, hvad skal man sige? han bad jo saa mindelig, at jeg ikke nænnede at sige nej.«

— »Anders begynder jo ogsaa at blive gammel, det er godt at have en Støtte,« og

Konsulen lænede sig forsigtig til Lygtepælen.

— »Aa-ja, Aa-ja. — — Hr. Konsulen har ikke siden hørt noget til Pølserne? Det kan nok gjøre en Mand ondt, at saadant noget skal arrivere, naar man ved, man gjør alt, hvad man kan, — jeg kunde tage min Død derover, ja, jeg kunde.«

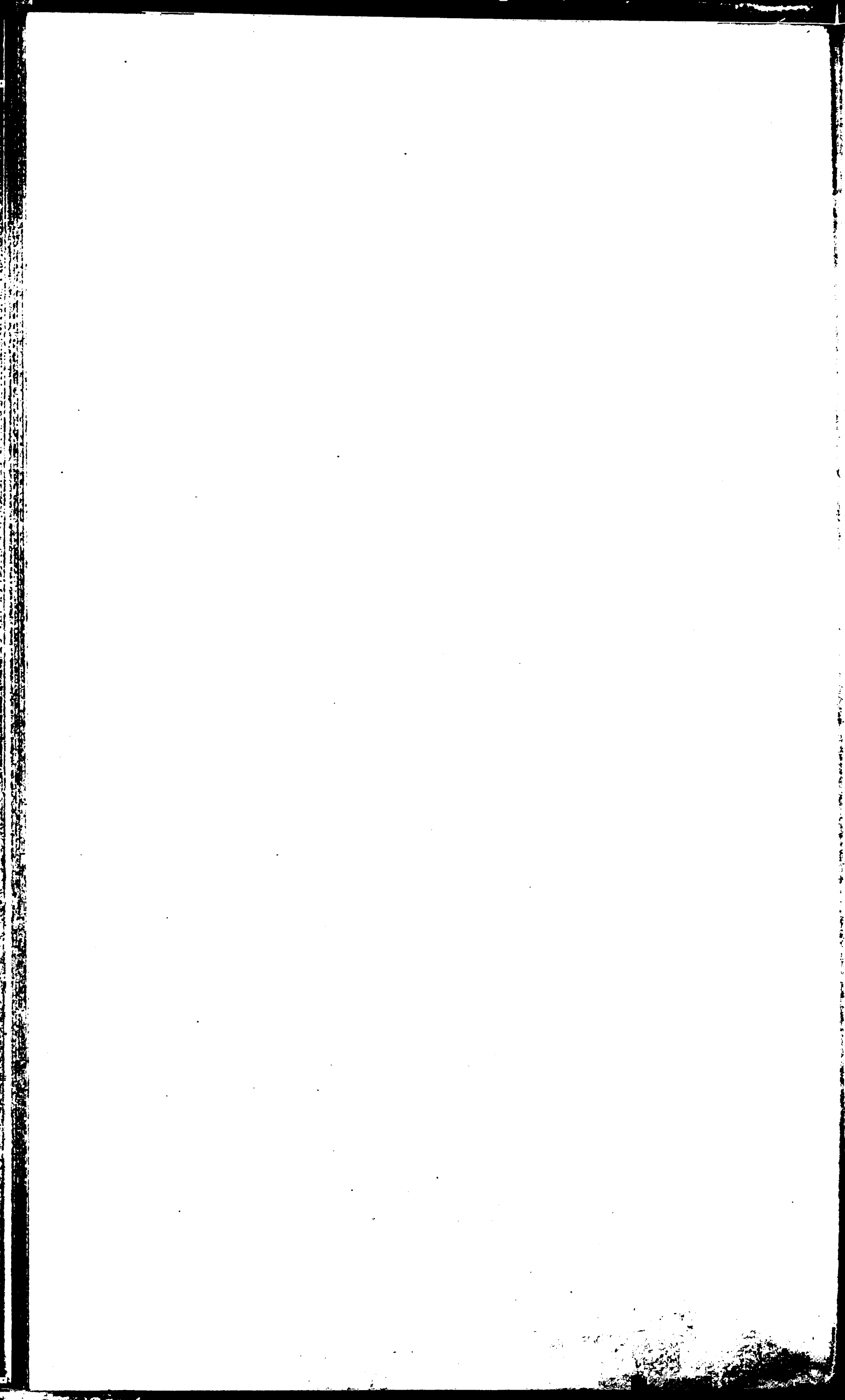
— »Pyh, det skal Anders ikke tage sig nær, hvad bryder jeg mig om en saadan Bagatel, det kan jo ikke ruinere mig, fattige Folk skal jo ogsaa leve der har Anders to Kroner for sin Ulejlighed.«

Konsulen var svært spendabel i Aften.

— »Tusind Tak, Hr. Konsul . . . Værs'go' . . . Godnat.«

Anders laasede Porten med et svedent Grin.

Siden den Tid var Konsulens Kjælder en urørlig Helligdom.

AF EN JOURNALISTS DAGBOG.

Da jeg blev ansat ved »Lynet«, var Konkurrencen mellem den og »Dagstelefonen« paa sit Højdepunkt.

Med sand Vellyst skjød vi hver Dag hinandens Ænder og serverede dem i saa skarp Sauce som mulig for vore Læsere.

Skjønt mit Jagtudbytte ingenlunde var ringe, er den Slags Strejfvildt dog for lidt til at bygge en Existents paa, og jeg maatte derfor se at finde mig en Specialitet, uden hvilken en Journalist lige saa godt kan gaa hjem og lægge sig.

Jeg fandt den i Nekrologerne.

Hvergang en fremragende Personlighed gjorde det svageste Tilløb til at himle, henkastede jeg i sikre Træk et Billede af den Afdøde, og han maatte da for mig helst krepere med det Samme. Undertiden fik han dog i Sinde at give sig temmelig god Tid.

Der var nu Etatsraaden.

Det var en stor Spøgefugl med sine Antydninger til at ville besøge den anden Verden. Mindst fire Gange havde han været »sat«, og ligesaa ofte havde vi maattet »brække« ham »op« igjen. Paa Kontoret sneg der sig efterhaanden en Mistanke ind om, at han var udødelig.

Endelig en Dag, ligesom Aftennumeret skulde til at gaa i Trykken, kom en af Medarbejderne farende op og raabte: »Han er død!«

»Hvem?«

»Etatsraaden; der var en Herre, som fortalte mig det nede paa Gaden«.

Som et Lyn var jeg ude af Døren. Saa snart jeg kom ned i Porten, mødte jeg en velklædt Herre, der uden min Opfordring høflig spurgte, om jeg havde hørt den sørgelige Nyhed.

»Selvfølgelig,« svarede jeg, »en Reporter ved Alt,« og skyndte mig at spørge det næste Menneske, jeg traf, om han havde hørt det. »Det er jo en gammel Historie, han døde allerede i Morges Kl. 9.«

Et Par Skridt derfra stod en Klynge Mennesker og snakkede. Jeg lyttede efter deres Samtale. Den drejede sig om Dagens triste Begivenhed. »Endnu igaar«, sagde En, »var han saa frisk som en Fisk, da jeg talte med ham, det gjør mig ondt for Enken.«

Nu havde jeg faaet mere end Bekræftelse nok. Der var ingen Tvivl, han skulde ikke gjøre os fler Spilopper.

Da Typerne trykkede deres sorte Kys paa det hvide Papir, efterlode de den Af-dødes Biografi i pompøse Vendinger.

Længselsfuldt ventede jeg paa »Dags-telefonens« Aftennummer. Næppe stak en Flig indenfor Brevkassen, førend jeg greb den og begjærlig lukkede Bladet op.

Jeg gned mig onskabsfuldt i Hænderne, det havde ikke faaet fat i Nyheden.

Da jeg var færdig paa Kontoret, gik jeg ud for at aflægge Enken en Visit, for om mulig at faa et Par smaa, interessante Oplysninger til Morgennummeret.

Hun lukkede mig selv op. Jeg trykkede deltagende hendes Haand og lod Læberne gaa et Par Gange, men hun syntes ikke at

forstaa dette Tegn paa Deltagelse, thi hun trak Haanden til sig og sagde kort: »Hvad vil De?»

Mit Ærende var rigtignok af en for delikat Natur til, at jeg saadan uden videre kunde buse ud med det, jeg rakte hende derfor mit Kort og begyndte stammende: »Jeg vilde gjerne udbede mig den Fornøjelse... Ære . . . hm, hvis det lod sig gjøre . . . at maatte tale lidt med Dem om Etatsraaden.«

»Værsaagod, vil De ikke først se ind til ham selv, De maa undskylde, han ligger endnu i Sengen.«

»Gudbevares, det kan jeg nok begribe.« Hun lod til at tage det meget gemytligt.

Jeg traadte ind i Dagligstuen, hvor hun fik placeret mig i en Lænestol, medens hun selv forsvandt ind i Sideværelset.

Efter at have været borte et Øjeblik, kom hun tilbage: »Vær saa artig, De kan godt gaa ind, det er Døren ligefor.«

Saa forsvandt hun:

Jeg følte mig lidt underlig ved at være alene med en død Mand i et fremmed Hus. Jeg aabnede sagte Døren — nogen Grund til

at banke paa var der jo ikke — og gik langsomt over Tærskelen. Værelset var temmelig stort og laa i Halvmørke, kun sparsomt oplyst af en Lampe med Skjærm over, som stod henne ved Sengen, hvis Indvaaner jeg endnu ikke kunde opdage.

Som altid, naar jeg føler mig uhyggelig til Mode eller skal fortælle noget sørgeligt, begyndte jeg at le. Dog, Latteren blev hængende i Halsen paa mig, da jeg pludselig hørte Liget svare med en lydelig Klukken. Haarene, der havde begyndt at rejse sig paa Hovedet, faldt dog atter tilbage i deres naturlige Leje, da jeg saa Etatsraaden ligge rund og trivelig med »Lynet« i Haanden og læse sin egen Levnetsbeskrivelse.

Han hilste venlig paa mig og bød mig en Stol ved Siden af Sengen.

Jeg tog meget betuttet Plads.

»De er Journalist?« spurgte han og saa paa mit Kort, »Medlem af den højtærede Presse. Jeg takker Dem mange Gange for den smigrende Omtale, hvormed Deres udmærkede Blad har mindedes mig. Det gjør godt at se sligt i sin Grav.«

»Gudbevares, det er jo ikke mere end rimeligt mod en Mand i Deres Stilling og med Deres Egenskaber.«

»Ja ja, min unge Ven, det er ikke altid man bedømmes efter Fortjeneste, og selv om man roses i levende Live, ved man aldrig, om der ikke ligger noget bag ved. En Mand som jeg er udsat for Smiger af mange Folk, som ikke give en Pære uden at de faa et Æble istedet. Men de, der skrive saaledes om mig, naar de tro, at Døden allerede har lagt sin klamme Haand paa mig, de maa have gjort det uden Bitanke, og paa deres Dom tør man lide.«

»*Nil nisi bene de mortuis*«, sagde jeg, idet jeg begyndte at føle mig mere gemytlig.

Etatsraaden rejste sig overende i Sengen og skjænkede mig et Glas Vin af en Karaffe, der stod paa et lille Bord ved Siden af.

— »Drik nu en Skaal for den Gjenopstandne. Det maa jo være en Lykke for Staten, at den atter har faaet en saa udmærket Mand tilbage fra Graven.«

— »Ja, for Staten,« sagde jeg spøgende, »for mig personlig stiller Forholdet sig jo

ikke saa heldig. Set fra et journalistisk Standpunkt har det selvfølgelig sine Misligheder, at Etatsraaden har faaet i Sinde atter at ombytte det evige med det timelige.«

— »Naturligvis, De havde velsagtens hellere set...«

— »Oprigtig talt, jeg havde hellere set...«

— »At jeg var død!« — afbrød han mig, uden at jeg lagde Mærke til, at hans Munterhed tog af.

— »Ja, naar jeg skal være ærlig, saa maa jeg indrømme at...«, men jeg fik ikke talt ud, den lille Mand blev saa rød som en Hummer, sprang i eet Sæt ud paa Gulvet, greb Sengestokken og begyndte at fægte som rasende.

— »Herud med Dig, Din infame Avisneger,« brølede han.

Jeg gjorde ham beskedent opmærksom paa hans for én Etatsraad mindre passende Kostume; men han slog sig selvbevidst paa Skjorten, hvor der skinnede et Dannebrogsgbaand.

— »Afsted, din nederdrægtige Bladsmører, din ækle Blæksprutte,« og han stangede ra-

sende ved Siden af mig ind i et stort Spejl, saa det splintredes. Han standsede et Øjeblik forfærdet over sin egen Udaad; jeg benyttede Øjeblikket til at smutte ud af Døren.

Næppe var jeg naaet ud i Gangen, før han kom kilende efter mig.

— »Etatsraaden maa endelig ikke gjøre sig nogen Ulejlighed, jeg kan godt finde Døren. De forkjøler Dem bare. De er i Stand til alligevel at gaae væk.«

— »Ja, kom igjen, din Satan.«

— »Mange Tak for Indbydelsen, jeg troer nok, jeg opsætter det til en anden Gang, maa jeg bede Dem hilse Deres Frue, Farvel.«

Dermed var jeg ude af Døren.

Men jeg var ikke saa kjæphøj, som jeg lod; det var en grusom Skandale, sikken et Liv der var i Aften paa »Dagstelefonen«, jeg misundte dem et saadant Bytte, dog, jeg kunde ligesaagodt springe som krybe i det.

Medens jeg gik min tunge Gang til Kontoret, tænkte jeg paa, at det dog ikke var saa slemt, som da vi lavede vor store Fraklipningsføljeton.

For at holde de mange optrædende Personer ude fra hinanden havde Forfatteren skrevet deres Navne paa Sedler og lagt dem paa den venstre Side af sit Skrivetøj. Hvergang En var slaaet ihjel, blev hans Seddel lagt over paa den højre Side.

En Dag begyndte det at vælte ind med Klager fra Abonnenterne, mest gamle Damer. De, der forlængst vare døde i Kapitel XXXII i en frygtelig Kamp, stode op igjen i Kapitel CX.

De Døde og de Levende havde ligget Side om Side for aabne Vinduer, derfra stammede Forvirringen.

Det var dog værre, den Tanke styrkede mig og gav mig Mod.

Jeg gik frejdig op paa Bladet og sagde ligefrem: »Undskyld, Hr. Redakteur, men Etatsraaden er ikke død. Jeg forlanger ingen Betaling for denne opsigtsvækkende Nyhed.«

Dermed forlod jeg Kontoret for aldrig at se det mere.

Den næste Dag fik jeg min Afsked.

Paa »Dagstelefonen« lo Personalet, saa at der blev Opløb udenfor. Den havde faaet

mig til at gaae i Vandet ved at befolke hele Gaden, hvori vort Kontor laae, med herreklædte Bybude, der kolporterede Meddelelsen.

Det er dog nogle samvittighedsløse Fyre, disse Journalister!

REKTORENS STRAF.

Klokken havde ringet, og Læreren var gaaet.

Der herskede en vild Forvirring og et øredøvende Spektakel i Skolens øverste Klasse. Nogle havde allerede faaet Bøgerne frem til næste Time og stod i Vindueskarmene, medens de med febrilsk Iver, for at faa Lektien faret igjennem i Frikvarteret, forsøgte at faa en tysk Oversættelse til at passe til Homers guddommelige Iliade.

Andre sad paa Brændekassen eller Bordene, slingrende med Benene og spiste Hvedebrød fra Pedelens Kurv.

Et Par musikalske Talenter bearbejdede med Hænder og Fødder Kathederet i Takt til »Den evigglade Kobbersmed«, akkompagneret af en Fløjtenist, der stod med begge

Hænderne i Lommen og rynkede Panden grusomt, hver Gang der kom en høj Tone. Paa passende og upassende Steder buldrede den store Tromme, illustreret ved Slag paa Kakkelovnsskjærmen, ledsaget af Ildtangrysten.

Enkelte gik fornemme om og ynkede disse barnlige Sjæle, der kunde more sig over saa lidt.

Fra et Hjørne af Klassen hørte man gennem dette Helvedes Spektakel nogle halvt leende, halvt grædende »Av«raab. Det var en lille Fyr fra Klassen ved Siden af, hvis tyndslidte Jersey-Buxers Udvidningsevne ikke havde holdt Trit med hans Legemes og sluttede altfor stramt om hans fyldige Bagparti, til at der ikke skulde kunne findes et Paaskud til at idømme ham Strambux.

Han led nu sin retfærdige Straf, udstrakt over Kathederstolen. En lang opløben Fyr fungerede som Profos, medens hans magre, knoklede Haand, lig en femstrænget Kat, arbejdede i Takt til Musiken.

Pludselig sprang en med lange Skridt op paa Kathederet og slog til Lyd med nogle voldsomme Dunk med Protokollen.

Kammeratens Henvendelse bevirkede,

hvad ikke ti Læreres Formaninger kunde have udrettet. De læsende saa' op, Musiken forstummede, og den lange indstillede sin Exekution, men holdt dog sit Offer fast i Kraven for at have ham i Reserve, hvis der ikke tilbød sig noget interessantere.

Den talende var Klassens opfindsomme Hoved og førte Ordet med den Sikkerhed, som Avtoritet giver. Taleren gjorde en almindelig Bemærkning, og betonedede det beklagelige i, naar Kammeratskabets Baand, som her, sluttede alle sammen som Led i en fast Kjæde (Hør!), da at skulle miste et saadant Led. (Forbavselse.)

Han havde nylig erfaret, at en af denne Klasse, Aage Kok, i Morgen vilde forlade dem, da hans Fader pludselig var bleven flyttet.

Han foreslog, at man skulde drikke hans Skaal. Dette Forslag hilstes med almindelig Jubel, men lidt forbløffede saa' man sig omkring. Hvorledes skulde det gaa til?

Under den stærke Uro i Forsamlingen, medens alle snakkede i Munden paa hinanden,

sprang en op paa Kathederet og agerede Dirigent.

»Er der flere, der begjærer Ordet? Da dette ikke er Tilfældet, vil der blive at stemme over Forslaget; de Herrer, der stemmer for Forslaget, behage at række Hænderne i Vejret.«

— »Aa, Sludder!«

Dirigenten begyndte med affekteret Indignation og Karrikeren af en af Lærernes Stemme, der ellers aldrig forfejlede sin Virkning:

— »Jeg kalder det ærede Medlem til Orden og vil ...«

Men der var ingen, der hørte paa ham. Man brød sig Pokker om Homer, Kakkellovns-skjærmen og Dirigenten, og flokkedes om Forslagsstilleren for at høre, hvordan denne interessante Sag skulde ordnes.

Den lange slap Sinken med et alvorligt Klask, der fik ham til at suge Vejret gjennem Tænderne, som et Skib, der springer læk, og med Løftet om, at han nok skulde have ham i Kikkerten, reserverede han sig Fortsættelsen af den afbrudte Sport.

Dirigenten gik slukøret ned fra sin Plads og begyndte med forceret Højrøstethed at

deltage i Diskussionen, der var saa livlig, at der umulig kunde komme noget Resultat.

Der var kun et Par Minuter tilbage af Frikvarteret. Forslagsstilleren og Rektorens Søn bad nu de andre i Mindelighed om at holde deres Mund, og aftalte saa Sagen med hinanden. Resultatet forelagdes Forsamlingen og hilstes med stormende Jubel. Rektorens Søn lovede at hente en Karaffe Portvin og nogle Glas ovre i Lejligheden. Moderen var borte, og Faderen vidste aldrig, hvordan det stod med Beholdningen, — saa kunde de hver betale ham 20 Øre i Morgen til at købe en ny Flaske for.

Nu ringede Klokken udenfor paa Gangen. Men der var ingen Fare for, at Rektoren skulde komme i det første Kvarter, han gik altid først en Ronde i Klasserne for at tælle Hjorden og tilsige de brødefulde til Audiens Klokken 1.

Skjønt der saaledes ikke var særlig Fare for nogen Overrumpling, var der i den Tid, Rektorens Søn var borte for at skaffe Vinen og Glassene, ingen, der var rigtig glade over den Vending, de selv havde givet Sagerne.

De havde egentlig hellere renonceret paa det Glas Portvin, men da de saa' deres Mundskjænk spejdende liste sig over Gangen med Tungen ud af Munden balancerende med Karaffen og de klirrende Glas paa Bakken, kom hele det pikante op ved Situationen, der for et Øjeblik siden havde forekommet dem lidt flov.

At have drukket Portvin paa Skolen lige for Næsen af Rektoren, det var en sublim Tanke, og bag efter at kunne fortælle det til andre, det var nu det allerbedste.

Imidlertid gjaldt det om at sikre sig mod Overrumpling.

Der blev derfor stillet en Forpost ud henne ved Døren. Han kunde se Rektoren, naar han kom langt nede i Gangen, imidlertid kunde man gjemme Karaffen og Glassene i Ordensduxskabet.

Det hele var saa fareløst, at det pikante var paa Nippet til at gaa bort igjen.

Vinen blev skjænket i Glassene. Man fik Paalæg om at være meget varsom, da det hele var af fint Krystalglas. Det ene Bæger tømtes efter det andet, man langede til Bakken

og svang Afskedspokalen med den bortdragende Ven.

Klassens Taler af Profession, der havde stillet Forslaget, fik nu Ordet, og holdt Festtalen under sagte »hør«, for ikke at forstyrre Klassen ved Siden af. Et »Leve« besvarede med mimiske Hurraraab og en dæmpet Fanfare paa Kakkelovnsskjærmen.

Pludselig rev Forposten Døren op og brølede:

— »Der er han!«

Flokken foer forvirret fra hinanden, en greb resolut Bakken, saa Glassene væltede, og Portvinen flød over alle Bredder, men satte den pludselig igjen, da han saa' Forposten vride sig af Latter over den Konfusion, han havde foraarsaget, saa at han næppe kunde faa sagt:

— »Aa, Sludder, det var bare Grin, der er ingen. Skynd Jer at lade mig faa et Bæger.«

Et Glas, hvorpaa adskillige Munde havde trykket et Minde om Pedellens Wienerbrød, blev langet hen til ham. Han lænede sig tilbage og skyllede hurtigt Vinen i sig, . . . men i det samme tabte han Glasset, slog ud med

Armene og nyste den røde Vædske til alle Sider.

Rektoren stod midt i Døren.

De blev alle slagne med Rædsel. Ikke en havde Konduite nok til at udføre den lagte Plan.

Nogle luskede i en Fart hen til deres Pladser med den uskyldigste Mine af Verden, andre gjorde sig beskjæftigede med at lukke Vinduer, rulle Gardiner op og Gud ved hvad. Enkelte stod forbløffede midt paa Gulvet; men alle søgte saa langt bort som Skyndingen tillod fra den skjæbnesvangre Bakke, der med sine halvtømte Glas stod og funkede i Sol-skinnet.

Rektoren var næsten lige saa raadvild.

Gjennem sin lange Praxis kjendte han ethvert af den opvoxende Ungdoms Paafund paa Fingrene og havde et Middel for hvert paa rede Haand; men her stod Forstanden stille.

At gjøre Klassen til en Krostue, det var dog for galt.

Det var naturligvis Pedelen, det Fæ, der nu ogsaa havde begyndt at sælge Spiritus,

og skulde ha' alle Disciplene gjort fordrukne; men det skulde der ikke blive noget af, han skulde ikke faa Lov til at sælge en eneste Kringle mere.

Imidlertid gik det snart op for Rektoren, at Skandalen var for kompromitterende, der maatte gjøres saa lidt Væsen som mulig deraf. Fik Byens gamle Damer den Historie at løbe med, kunde den jo spolere hele Skolens gode Rygte og gjøre ham selv til en Nathue, men hvad skulde han gjøre. De maatte straffes, men de maatte straffes fint, disse Fyre, der vare for gamle til at behandles som Børn, og for meget Børn til at behandles som voxne.

Det glimtede i den gamle Skolemands Øje.

Nu havde han det.

Han vilde tage det hele overlegent, med imponerende Værdighed, og saa ramme deres Portemonnæ med det samme.

Det var en fin Karaffe og fine Glas.

Paa den ene Side af Skolebygningen løb der en Smøge, hvortil et Fag blændede Vinduer vendte ud.

Han aabnede det ene.

Der var dødsstille i Klassen.

Med spændt Opmærksomhed iagttog man enhver af hans Bevægelser.

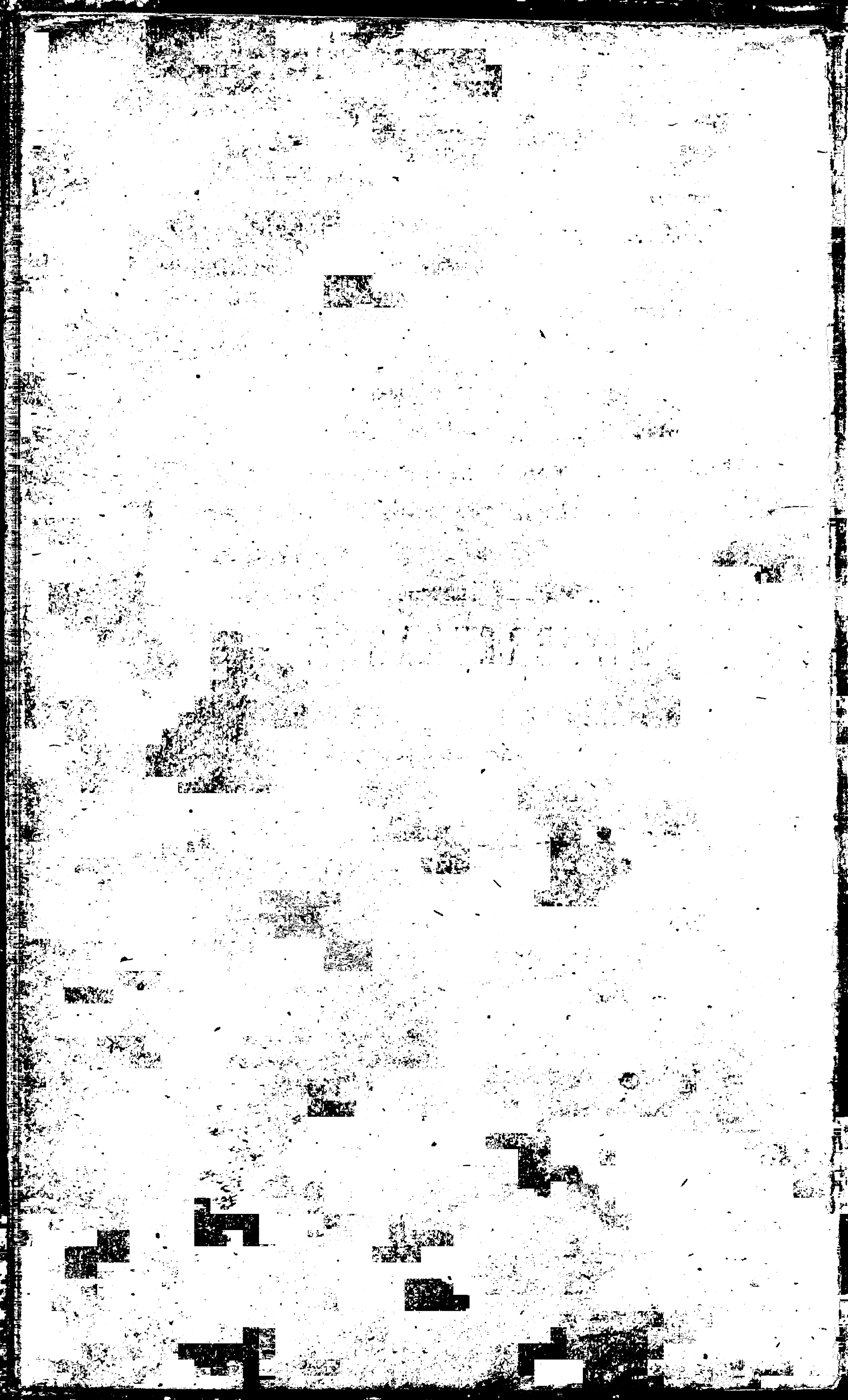
Rektoren tog Bakken og skred majestætisk over Gulvet.

Derpaa kastede han det hele ud ad Vinduet.

Det varede et Sekund; man hørte Glasset klirre i en Strøm af Toner. Han lukkede selvtilfreds Vinduet og sagde som om intet var passeret:

— »Mine Herrer, vil De saa slaa op i Homer.«

MIN BREVKASSE.

Min Fader, der var en praktisk Mand, lod mig i sin Tid gennemgaa et Kursus, hvori jeg lærte, hvorledes man haandterer en Kniv og en Hammer.

Men Værktøjet er forlængst forsvundet, og jeg aner ikke, i hvilke Saloner de Mesterværker, jeg dengang lavede, have faaet deres Plads.

Det har for Resten ærgret mig netop i i denne Tid, da vi nærme os Udstillingen. Det vilde sikkert have styrket mine eventuelle Børns Respekt for deres Fader, om jeg havde kunnet erhverve mig en Medaille for Husflid. Mere end alle Formaninger vilde et Diplom i en af mig fabrikeret Ramme, ophængt i Barneværelset, have ægget de Smaaes Ærgjærrighed efter at blive mig lig.

Nu er det anderledes.

Kun faa kjende derfor min Færdighed,

og jeg har ikke i de senere Aar villet gaa de smaa Haandværkere i Næringen ved at udnytte den til Fordel for mig selv eller Andre; men forleden kunde jeg ikke modstaa Fristelsen.

I to Aar har Postbudet forgjæves forsøgt at trille min Avis om Haandtaget og presse mine Breve ind i Dørspalten; men hver Morgen har jeg fundet Brevene paa Maatten, og da Spytteklatter og Støvlehæle næsten altid anbringe sig, hvor de ikke skulle være, har jeg i Reglen faaet mere ved Modtagelsen, end Afsenderen havde tænkt sig. Men jeg maa indrømme, at jeg paa den anden Side som Modvægt har faaet mindre af min Avis, end jeg kunde gjøre Fordring paa; idet de, der velvillig have optaget Hittegodset paa Trappen, have beregnet sig de interessanteste Avertissementer og Nyheder i Findeløn, inden de bragte mig den om Middagen. Men da Bladet igaar ved Afleveringen nærmest lignede en Sie, ansaa jeg det for rigtigst at anskaffe mig en Brevkasse.

Da jeg imidlertid fik at vide, at saadan en Rad kostede 3 Kroner, naar den skulde

være saa stor, som jeg ønskede, gik det pludselig op for mig, at det med mine Forkundskaber jo var den simpleste Sag af Verden at slaa et Par Cigarkasser fra hinanden, skjære Træet itu, slaa Stykkerne sammen, lave en Revne for oven og en Dør paa Midten med smaa Hængsler og en lille Laas; jo mere jeg tænkte over det, desto tydeligere indsaa jeg, at det Hele var saa simpelt som Fod i Hose, og med den Interesse, jeg nærer for alt Nyt, kastede jeg mig begjærlig over Udførelsen af Tanken.

Jeg gik hjem, smed Trøjen og begyndte. En Arbejder er sin Løn værd, og da jeg formelig stod i Begreb med at tjene 3 Kroner, lod jeg Pigen hente et Par Bajere. Efterat have styrket mig paa den ene, skred jeg til Værket.

Der var nu først Materialet. Hvor skulde jeg faa det fra?

Jeg kjøber aldrig Cigarer i Kassevis, fordi det altid fremkalder et aldeles overstrømmende Besøg hos mig af alle dem, jeg boer i Pensionat med, men indskrænker mig til hver Formiddag og Eftermiddag at kjøbe 3 til 25

Øre. Men da mit Bohave i alle Retninger er komplet, fandt jeg snart paa Udvej.

Jeg hældte alle mine gamle Slips, Halsknapper, Kotillonsordener og Balkort, som jeg gemmer i to Trækasser ovenpaa Klædeskabet, ud i Sofaen og begyndte at slaa Æskerne i Stykker; jeg sled og rev som en gal, flaaede min Tommeltot og flækkede et Par Negle; men færdig blev jeg og kunde gaae videre.

Jeg maalte og tegnede og fik min Lommekniv frem for at skjære de enkelte Dele til. Jeg har aldrig vidst, at jeg havde saa mange Kræfter; De skulde have set Æggen fare igjennem Træet, som om det var Smørrebrød, helt ned i Klædet paa Skrivebordet og ud paa Nøddetræespladen; det gik, som det var smurt.

Endelig kunde jeg veltilfreds lukke min Kniv sammen, der nu havde et Blad mindre end før, og med den gode Samvittighed, som Arbejde giver, nyde min anden Bajer.

Nu gjaldt det om at faa de enkelte Dele sammen. Der var ikke blevet Stifter nok tilovers af Kasserne; men Forlegenhed er Opfindsomhedens Moder, og uden Betænk-

ning rev jeg de smaa Søm; hvorpaa mine Bekjendte hænge, ud af Væggen. Endelig havde jeg et helt Regiment liggende foran mig, nogle vare rigtignok baade vinde og skjæve, men bruges kunde de da.

I Mangel af en Hammer greb jeg en af mine Balsko ved Snuden og begyndte at drive Tingesterne ned, saa at de bleve helt pukkelryggede. Arbejdet afbrødes et Øjeblik, da Hælen røg af, saa at Pløkkerne strittede ud som Piggene paa et Pindsvin; men da jeg heldigvis ikke er enbenet, greb jeg den anden Sko og blev lykkelig færdig uden videre Uheld, naar jeg undtager, at Overlæderet revnede.

Hængsler! Hvor skulde jeg faa Hængsler fra? De eneste, jeg i Øjeblikket kunde huske, jeg havde i Værelset, sad paa en Fotografi-ramme, men da jeg med stort Besvær havde faaet dem revne af, vare de blevne saa medtagne, at de hverken kunde lukkes op eller i.

Jeg kylede dem ærgerlig ind under Sengen, hvor de raslede mod noget haardt, som strax gav mig en ny, brillant Ide.

Paa alle fire kravlede jeg hurtig ind under Sengen.

Rigtig, der stod den.

Det var den Toiletæske, som jeg fik af min Tante til Julen. Jeg har egentlig aldrig haft nogen Fornøjelse af den, det var derfor ikke mere end rimelig, at den maatte afgive sine Hængsler til mit nye Husgeraad, og saa fik jeg ovenikjøbet uden videre Anstrængelse ogsaa en Laas.

Tilslut satte jeg et forsvarligt Stykke Læder, som jeg skar ud af en gammel Rejsetaske, under Kevnen foroven, for at ingen Uvedkommende skulde kunne trænge ind i min Korrespondences Hemmeligheder, laasede den lille Lem og hængte Brevkassen paa Døren.

Saa gik jeg ud, stolt over mit Værk.

Da jeg kom hjem om Aftenen, rystede jeg glad min lille Ven for at høre, om han havde noget til mig.

Jo, det raslede derinde. Hurtig trak jeg Nøglen op og stak den i Laasen, det var mig umuligt at faae den drejet rundt; først lirkede jeg, saa tog jeg atter fat af al Kraft,

men ligemeget hjalp det. Endelig tog jeg Kassen med mig ind i Stuen og prøvede paa at faa Brevet ud gennem Revnen; men Læderet sugede sig saa fast som en Igle.

Jeg blev mere og mere ærgerlig.

Hvad kunde det være? Det var naturligvis et Brev fra min Kjæreste, jeg havde ikke hørt fra hende i flere Dage, maaske var hun syg, maaske var hun død, jeg sled og rev, til jeg udmattet af Anstrengelse kylede Kassen hen ad Gulvet og i Raseri stampede paa den med Støvlehælen.

Det kølede min Hidsighed, og da jeg atter var Herre over mig selv, vilde jeg igjen se at lokke Brevet ud med det Gode, men opdagede til min Sorg, at jeg havde sparket Mesterværket i Smadder. Ud af Stumperne stak en Konvolut.

Med glædeblandet Vemod greb jeg den, brækkede den og læste: »Min Here! De ho-sker vel, at jeg ikke i denne Maaned har modtaget Afdrag paa de lyse tærnede, saavel som paa den opfigsede Vinterfrakke. De troer vel ikke, at jeg vil holes for Nar. Vil

De ikke kome til mig, skal jeg kome til Dem.
Med udmærket Agtelse Petersen, Skræder.»

Da jeg aldrig har ejet nogle »lyse, tær-
nede« og holder en Skræder med et mindre
borgerligt Navn end Petersen, havde min An-
strengelses Resultat ikke gjort anden Nytte
end at være Skjul for en Kontubernals Rykker-
brev.

Ærgerlig gik jeg i Seng og tænkte over,
hvormeget den Brevkasse havde kostet mig,
saa faldt jeg i Søvn.

Den næste Morgen gik jeg hen og købte
mig en af de store til 3 Kroner.

